

2023 Kettős szám ára 60 fillér.

MAGYAR KÖNYVTÁR.

SZERKESZTI: RADÓ ANTAL.

793—794

EGY ANGOL ALTÁBORNAGY KÉMKEDESE.

SIR ROBERT BADEN-POWELL
ÖNVALLOMÁSAI.

Fordította
RUTTKAY GYÖRGY.

MINDEN FÜZET EGYENKÉNT KAPHATÓ

KIADJA:
LAMEL R. Kk. (Wodianer F. és Fiai) R.T.
KÖNYVKIADÓVÁLLALATA, BUDAPEST.

A Magyar Könyvtár teljes jegyzéke bármely könyvkereskedésben
ingyen kapható.

A VILÁGHÁBORÚ NAPLÓ

I. füzet. **Közvetlen előzmények. A háború kitörés**

Ára 60 fillér.

II. füzet. **Az 1914 augusztusi események.**

Ára 60 fillér.

III. füzet. **Az 1914 szeptember—októberi események**

Ára 60 fillér.

IV. füzet. **Az 1914 november—decemberi események.**

Ára 60 fillér.

A további füzetekben a háború eseményei kronológikus sorrendben következnek.

A VILÁGHÁBORÚ NAPLÓJA

az események krónikaszerű összefoglalása. Mindezt felölel, ami a háború teljes és hű képét visszatükrözi: a diplomáciai aktákat, a hadvezetőségek jelentéseit, az egyes csaták leírásait s azokat a közléseket, amelyekből az események érthetővé válnak. Mindezt természetesen előfeldolgozásban, hogy az események kapcsolódhatnak.

ELŐSZÓ.

A könyv, melyet az olvasó, íme, kezébe vesz, Sir Robert Baden-Powell, angol tábornok műve. A brit hadsereg ez előkelő tagja fényes katonai pályát futott meg. Már 1888-ban kitüntette magát a zuluk elleni harcokban, majd 1895-ben az aszantik elleni küzdelemben. 1896—7-ben mint verézkari főtörzstiszt vett részt a délafrikai matabélék leverésében, a búr háború kitörésekor pedig (1899-ben) rábízták a Mafekingba szorult angol haderő feletti vezérletet. Bár e hely nagy haderőtől volt körülfárva és a búrok hevesen ostromolták, a brit csapatok élеме pedig már erősen fogytán volt, Baden-Powellnek 1899 okt. 14-től egész 1900 máj. 17-ig sikerült tartania a várost, a mikor fölmentő sereg érkezett segítségére. 1903-ban a lovasság főfelügyelője lett, 1908-ban pedig megalapította a *cserkész-intézményt*, melyet a kontinensen is számos államban, így nálunk is, átvettek az angoloktól. Hogy egészen ez intézmény fejlesztésének szentelhesse erejét, 1910-ben nyugdíjba vonult.

Az angol hadügyministerium hírszerző irodájának Sir Robert Baden-Powell sokáig legértékesebb tagja volt; felkereste Európa minden részét, Anglia mai ellenségeinek földjét csakúgy bejárta, mint az angol szövetségesek országát; az osztrák-magyar hadsereg technikai berende-

szükségképen aljas és megvetésre érdemes ficzko. Ő ugyanis a legtöbbször derék és bátor ember.

Ezt a szót: «kém», gyakran rossz helyen használják és így lassankint a megvetés kifejezésévé aljasították le. André őrnagy esete mutatja, hogy milyen sajnálatos következményei lehetnek valakire nézve, ha rosszul alkalmazzák rá a «kém» kifejezést. Ez az ember svájci születésű volt és az amerikai függetlenségi háború folyamán 1780-ban belépett a kanadai angol hadseregbe, a hol végül sir H. Clinton tábornok szárnysegéde lett belőle.

A Hudson-menti West Point közelében fekvő erőd amerikai parancsnoka meg akarta adni magát és sir H. Clinton megbízta André-t, hogy az ellenséggel tárgyalásokba bocsátkozzék. André, hogy az amerikai harczvonalat elhagyhassa, polgári ruhát öltött és a John Anderson nevet vette föl. Szerencsétlenségére azonban az amerikaiak elfogták és haditörvényszék elé állították, a mely kémkedésért kötél általi halálra ítélte.

Miután nem hírszerzés céljából járt, alig volt szabad őt kémnek nevezni. Akkoriban sokan voltak ezen a nézetten, és ezért III. György André anyjának évi járadékot adott, testvérét pedig kitüntette. André holttestét később kiásatták és a Westminster apátságban temették el.

A kémek fajai.

A «kém» kifejezés helyébe illeszszük tán ezeket a megjelöléseket: «felderítő» vagy «katonai ügynök». A háborúban ezek az ügynökök három

csoportra oszlanak: 1. *stratégiai és diplomáciai ügynökök*, a kiknek béke idején ki kell kutatniuk azoknak az országoknak politikai és katonai viszonyait, a melyek érdekei a háború kitörésekor ellentétbe kerülhetnek saját hazájuk érdekeivel. Ezeknek az ügynököknek az a feladatuk, hogy az idegen ország lakossága körében szítsák az uralkodó politikával való elégedetlenséget, és felkeléseket szervezzenek; elég, ha példaképpen az egyiptomi, indiai és délafrikai eseményekre utalok. Ezeknek a lázításoknak az a céljuk, hogy zavart okozzanak és a rend fenntartására szükséges csapatokat elvonják az igazi harczterről. 2. *Taktikai, katonai vagy tengerészeti ügynökök*, a kiknek a béke idején a fegyverkezés és terepviszonyok részleteiről kell tájékozódniuk. Ezeknek a kötelességük még az is, hogy a helyszínen taktikai intézkedéseket tegyenek, külön hidak, ágyúfedezékek építésére, vagy összeköttetések elpusztítására szolgáló előkészületeket stb. végezzenek. 3. *Tábori kémek*, álruhába öltözött felderítők, a kiknek az ellenséges állásokat kell kiutatniuk és az ellenséges csapatok mozdulatairól kell számot adniuk. Az ő csoportjukhoz tartoznak a helyben lakó kémek és a tisztí ügynökök is.

Ezen a csoportokon belül természetesen különböző rangok vannak, a nagykövetektől és attaséktól lefelé. A hadsereg és a tengerészet tisztjeit mindegyik ország felhasználja különösen becses hírek megszerzésére, a fontosabb helyeken pedig fizetett detektívek állandóan kémkednek.

Mindezekon kívül vannak még *áruló-kémek*. Bevallom, hogy az ő javukra nem tudok semmit

sem felhozni. Akadnak ugyanis emberek, a kik saját hazájuk titkait hitvány pénzért elárulják. Hála Istennek, evvel az emberfajtával nekünk Angliában alig akad dolgunk: Dél-Afrikában azonban, sajnos, megismerkedtünk egy ilyen aljas árulóval is.

A stratégiai kémek.

A németeknek a politikai és stratégiai téren oly csudálatosan szervezett kémkedési rendszere a most folyó hadjáratban, még sem vált be oly pompásan, mint várni lehetett volna. Azokért az óriási pénzösszegekért, a melyeket a német vezérkar kiadott, bizonyára előkelőbb állású embereket is lehetett volna kapni, a kik a válság kitörése előtt a politikai helyzetet jobban felismerték volna, mint azok, a kik Németország számára kémkedtek.

Az a terv, hogy a válságos pillanatban munkásmozgalmakat szítsanak, a résztvevők ellenállásán tökéletesen megtört.* A németeknek ugyan könnyű volt elképzelniök és remélniök, hogy Egyiptom és India mohammedán lakossága körében elégedetlenséget és lázadást fognak kelteni; számításuk azonban hamisnak bizonyult, mert a keleti népeknek Anglia és nevezetesen Németország iránt táplált érzelmeit nem ismerték.**

* Ha csakugyan mesterségesen szították a munkásmozgalmakat, ez a szítás, mint a tények mutatták, eredménynyel járt. De persze a háború óta szakadatlanul folyó angol sztrájkok más okokból eredtek. Ford.

** Ez is hamis állítás. Ford.

Az ő véleményük szerint az ir kérdésnek okvetetlenül angol polgárháborúra kellett volna vezetnie, és pillanatig sem volt számukra kétséges, hogy mi kénytelenek leszünk hadseregünk jelentékeny részét saját országunkban foglalkoztatni.

Sohasem hitték volna, hogy Dél-Afrikában a búr és az angol együtt fog dolgozni, kéz a kézben. Azt hitték, hogy ottani megszálló hadseregünk sohasem fogja elhagyni az országot, és egyáltalában nem számoltak avval, hogy Dél-Afrika a német dél-afrikai gyarmatok ellen csapatokat bocsát rendelkezésükre és hogy ennelfogva a mi ott tartózkodó harcos csapataink európai hadseregünk megerősítésére fognak átjöhetni.

Azt hitték, hogy tengerentúli területeinken nincs se harczra edzett katonaságunk, se használható hajónk és hogy erről az oldalról semmiféle támogatásra nem számíthatunk. Azt sem látták előre, hogy Anglia férfiai majd oly hatalmas csoportokban sietnek a zászlók alá, a mi különben annak a számára, a ki az angol nép jellemét és testi kiválóságát ismeri, nem is volt meglepetés.

És mindez nem maradt volna titok a németek előtt sem, ha műveltebb és előkelőbb társadalmi állású férfiak szolgálatait vették volna igénybe.

A taktikai kémek.

Ezeknek az ügynököknek az a feladatuk, hogy a kikémlt ország katonai viszonyainak részleteiről, a háború esetére rendelkezésre álló csapatok számáról, harczképességéről, a hadifelszerelésről stb. tájékozódjanak, továbbá pontos ada-



tokat szerezzenek a taktikailag fontos hegyekről és síkságokról, utakról és vasutakról, folyókról és erdőkről, sőt ha lehet, még arról is, milyen vidékeken lehet csatát vívni, hol lehet ott a tüzérseget felállítani stb.

A németek ebben a háborúban óriási ágyúkat használnak, a melyeknek lövedékeit a sűrű fekete füst miatt, a mely robbanásukkor felszáll, mi tréfásan «Black Maria»-nak (Fekete Mária) vagy «Jack Johnson»-nak neveztük el. Ezeket az ágyúkat csak kitűnő alépítményről lehet elsűtni. És a németek már jóval a háború előtt megtették ehhez az előkészületeket.

Belgiumban és Franciaországban is átvizsgálták azt az egész területet, a mely véleményük szerint a harc színtere lesz, és ott, a hol az ágyúk számára kedvező állásokat találtak, felépítették a szükséges alépítményt és elkészítették az ágyúfedezőket. Ezeket a munkákat persze béke idején, tehát a legnagyobb titokban kellett elvégezni. Hogy semmiféle gyanut ne ébresszen: egy-egy német ember az ágyúfedezék építésére kiszemelt helyen földet bérelt, vagy jószágot vásárolt, háznak, vagy — főképen városok közelében, — gyárnak építésére anyagot, munkásokat fogadott és csakugyan építtetett is valami kis épületet.

Ebben nem volt semmi, a mi a lakosság figyelmét, vagy éppenséggel gyanúját felkelthette volna, és így a háború kitörése előtt sok ágyúfedezék épült, a nélkül, hogy a környékbelieknek csak sejtelmük is lett volna róla. Mikor azután a háború kitört és a német csapatok megjelentek az ellen-

séges országokban, hamarosan lerombolták ezeket a rozoga épületeket és az ágyúfedezékekben elhelyezték az ágyúkat. (!)

Néhány évvel ezelőtt az a jelentés érkezett a hadügyministeriumhoz, hogy egy idegen állam olyan helyen, a melynek eddig semmiféle katonai jelentőséget nem tulajdonítottak, ágyúfedezőket készített és azt a vidéket nyilván stratégiai célokra akarja felhasználni. A helyszínére engem küldtek ki, hogy megnézzem, vajjon igazat mond-e a jelentés? Természetesen nem mehettem oda tiszti egyenruhámban; ez gyanút keltett volna, semmit sem láthattam volna és végül talán még, mint kémet, el is fogtak volna. Meglátogattam tehát egy régi barátomat, a ki a közelben gazdálkodik és nap-nap után fogoly- és szalonkavadászatra indultam; vadakban ez a vidék szokatlanul gazdag. Legelsőbben is megnéztem a terepet és megállapítottam, hogy mely pontok volnának a legalkalmasabbak tüzérsegi fedezékek felállítására. Ezután felmásztam a dombra, a melyről véleményem szerint a legjobb kilátás nyílt szalonkákra (és egyebekre!) és csakhamar meg is találtam, a mit kerestem.

Az egyik helyen tisztek méricskéltek és a mellettük dolgozó munkások a kimért terepet czövekekkel és zsinórokkal jelölték meg. Senkisémet figyelt rám, a mikor puskával a kezemben, vadásztáskámmal a derekamon, kutyám kíséretében elhaladtam mellettük és a szomszédos magaslatokról pontosan megfigyeltem, hogy mit csinálnak. És a mikor eltávoztak, hogy egyenek, vagy hogy pihenjenek, én is áthelyeztem vadászterülete-

met, és bár «vadászatomnak» nem lett valami fényes eredménye, egész sereg vázlatot készítettem a megkezdett munkálatokból pontosan felismerhető megerősítési tervekről.

A tervek így néhány nappal azután, hogy megvalósításukba belefogtak, kezeink között voltak. És bár később az egész vidéket *befásították*, sőt egyes helyeken még épületeket is emeltek, hogy a megerősítési terveket gondosan elrejtseék, mégis egész pontosan tudtuk, hogy hol, milyen alakú és milyen nagyságú ágyúk számára készítették fedezéket.

Az ilyen friss ültetvények, a melyek a titkos védelmi műveket rejtik el az avatatlanok szemei elől, persze gyakran az ellenkező hatást gyakorolják és csak feltűnőbbé teszik őket. Így jártak a németek Csingtau körül, melyet a japán és angol haderő foglalt el tőlük. Miután ott nincsenek természetes erdők, minden nehézség nélkül kikutathattam, hogy hol épültek a megerősítések, mert a zsenye ültetvények félreérthetetlenül elárulták őket.

A helybenlakó kémek.

Ezek állandóan, vagy legalább is hosszabb ideig ütik fel tanyájukat abban az országban, a melyben működni akarnak. Akad köztük olyan is, a ki a társaságban, vagy a kereskedelmi világban tekintélyes állást foglal el, vagyont szerzett, érdemrendekre és más kitüntetésekre pályázik. A legtöbb helybeli kém azonban szerény viszonyok között él és megállapított zsoldot kap szolgálataiért.

Az ő feladatuk az, hogy az ide-odautazó kémeket a főhadiszállásról érkező utasítások szerint tájékoztassák és a kémek jelentéseit a főhadiszállásra juttassák el. E közvetítő tevékenységük miatt kapták a német hírszerző-hivataltban a «levélszekrény» elnevezést. Különben ők maguk is igyekeznek híreket szerezni, a hol csak alkalmuk nyílik rá és azután azt, a mit megtudtak, továbbítják haza.

Az utolsó években Angliában tartózkodó kémek között egy Steinbauer nevű volt a legfontosabb «levélszekrény». Mikor a német császár Viktória királynő szobrának leleplezésénél meglátogatta az angol királyt, Steinbauer is a kíséretében volt.

Valami kémkedési pör tárgyalásán, a londoni törvényszék előtt, leleplezték Steinbauer üzelmeit; az egyik czinkosát el is fogták, miután előzetesen három évig figyelemmel kísérték.

Bizonnyára sokan fognak emlékezni még dr. Graves Károly esetére is. Ezt a németet kémkedéssel vádolva, Skóciában elfogták és 18 hónapra börtönre ítélték, de rövid idővel azután, hogy megkezdte büntetését, ismét szabadlábra helyezték, anélkül, hogy a nyilvánosságot a megkegyelmezés okairól tájékoztatták volna. Időközben kimerítő jelentést tett közzé cselekedeteiről. Érdekes, hogy azok a levelek, a melyeket a német hírszerző-hivatallal váltott, a Burroughs and Welcome híres kémiai gyár czégnyomását viselték. A kém orvosnak vallotta magát és leveleit egy brüsszeli fogadós vagy egy párisi divatárusnő útján küldte haza, míg a neki szánt leveleket egy kis londoni dohányárushoz címezték.

Az egyik levelet, a mely egyenesen az ő nevére szólott és a melynek a borítékjára a Burroughs and Welcome neve volt nyomtatva, a posta nem tudta kézbesíteni, mert a címzett nevét a címíró olvashatatlan kezdőbetűvel írta. A levelet a posta elküldte a feladónak vélt Burroughs and Welcome céghez, a mely a borítékban nagy csomó bankjegyet és egy német nyelvű írást talált, a melyből kitűnt, hogy ez a pénz alighanem kémkedés jutalma. A levél persze gyanút keltett. Graves őrizet alá vették és végül elfogták.

Graves elbeszéli, hogy a megfigyelés alatt lével kényelmetlen érzése nem hagyta el attól a naptól kezdve, a melyen a lakására visszatérve azt vette észre, hogy egy ruhadarab, a melyet ő maga helyezett el egy széken, másképen fekszik ott, mint a hogy ő odatette. Bizalmatlanságában a gazdasszonyához fordult és megkérdezte tőle, vajjon a távollétében nem volt-e valaki a szobájában? Az asszony, a kit ez a kérdés láthatóan zavarba hozott, kijelentette, hogy ezt lehetetlennek tartja. Graves ekkor megjegyezte, hogy talán a szobá járt itt, s az asszony elismerte, hogy ez csakugyan megtörténhetett. A hozzáintézett kérdésre azonban a szobá kijelentette, hogy nem járt a lakáson. Mindebből Graves arra következtetett, hogy megfigyelik.

Az a tudat, hogy az ember felügyelet alatt áll, a nélkül, hogy csak sejtelve is volna, hogy ki kíséri figyelemmel, idegessé tesz, — főképen ha az ember bűnösnek érzi magát.

Tapasztalatból tudom ezt, mert hiszen béke idején elég hosszú ideig kémkedtem.

A tisztek, mint kémek.

Általánosságban nagyon nehéz dolog olyan kémeket találni, a kik megfelelő szakértelemmel ismerik fel és adják tovább a hadsereg és a hadiflotta titkait. A hírszerzésre tehát béke idején, épp úgy mint háborúban, gyakran tiszteket használnak.

A tisztek, különösen a németek között, persze ritkán akadnak jó színészek, azaz olyanok, a kik külsejüket úgy el tudják változtatni, hogy a gyanunak még csak az árnyéka se férhessen hozzájuk. A kémkedő német tisztek közül az utóbbi években sokan meglátogatták a mi partvidékünket, de majdnem mindnyájukat felismertük s őrizet alá vettük és hírszerzésük módzataiból könnyű szerrel megtudhattuk, hogy mit akarnak ki-kémlelni.

Emlékszem még arra, hogyan járta végig automobilon néhány német tiszt Kent grófságot, állítólag azért, hogy megbámulja az őskori római romokat. Meg is szólítottak egy földbirtokost és néhány rom iránt érdeklődtek nála, az angol azonban kijelentette, hogy sajnálatára nincs térképe, a melyen a kívánt helyeket megmutathatná. A «régiségkutatók» ekkor egy őriási térképet vettek elő. De nem angol térkép volt ám. Olyan medenczék voltak például rárajzolva, a melyek megvannak ugyan, de egyik hivatalos angol térképen sincsenek feltüntetve!

A kereskedelmi kémkedés.

A már említett kémkedéseken kívül a németek tervszerűen üzték a kereskedelmi kémkedést is. Német fiatalemberek tudvalevően gyakran dolgoztak ingyen angol üzletekben, állítólag azért, hogy «a nyelvet megtanulják». A valóságban azonban az volt a szándékuk, hogy kereskedelmi módszereinket és üzleti titkainkat megismerjék; s a mit azután ezen a téren megtanultak, azt gyorsan saját országuk javára értékesítették. Ez a kereskedelmi kémkedés nagyjelentőségű, mert Németország kereskedelmi érdekei és hadi előkészületei között szoros összefüggés van.

Lody Károly, egykori német tiszt, rövid idővel ezelőtt a londoni haditörvényszék előtt állott, a mely «hadi árulás» miatt halálra ítélte, mert Lody a háború folyamán tengerészetünk titkait elárulta Németországnak. («Hadiárulás»-nak nevezik a hadműveletek területén kívül eső titkos tevékenységet. A hadműveletek területén való hírszerzésnek «kémkedés» a neve.) A politikai rendőrség őrizet alá vette Lodyt és felbontotta leveleit; a hadügy-minisztérium tehát már jóval elfogatása előtt ismerte üzelmeit.

Miután Németország sok év óta óriási összeget költ kémkedésre, valóságos nemzetközi kém-tőzsde alakult, a melynek tagjai főképen német-amerikaiak, székhelye Belgium. Azokért a hírekért, a melyeket innen küldtek, drága pénzt fizettek. Ha valaki kíváncsi volt egy új erősítés titkaira, egy új hajó térvizonyaira, egy új ágyú erejére, egy az összeg megjelölése mellett, a melyet fizetni

akart, csak ehhez az irodához kellett fordulnia és rövid idő múlva elég pontos felvilágosításokat kapott.

Ha valaki azt mondta magáról, hogy amerikai, akkor kevésbé fontos dolgokról is használható adatokhoz juthatott, a nélkül, hogy csak egyetlen centet is kellett volna fizetnie.

Németország inváziós tervei.

Mikor első ízben kerültem összeköttetésbe ezekkel az emberekkel, részleteket tudtam meg a németeknek arról a tervéről, hogyan akarnak betörni országunkba. De élénk fényt vet ez a terv arra a bánásmódra is, a melyet a németek most, a csapatok taktikai mozdulataitól függetlenül, az ellenséges országok bennszülött lakosságával szemben tanúsítanak.

Akkoriban — mintegy hat évvel ezelőtt — azt hitték a németek, hogy aknákkal és tenger-alattjáró hajókkal néhány óra alatt megbéníthatják a Csatorna forgalmát és flottánkat a spithedi és portlandi kikötőkben tétlenségre kényszeríthetik.

Azután, ha a Csatornát ilyenmódon elzárták, német csapatokat akartak küldeni az Északi-tengeren át az angol keleti partokra és Yorkshireben akartak partraszállni. A német partvidéken már erre a célra rakodópartok és kikötőhidak épültek. A németek még páncélos átrakó-hajókkal is ellátták magukat, a melyek a csapatokat a nagy szállítóhajókhoz viszik, sőt szép időben a nyílt tengeren való csapatszállításra is alkalmasak.

Az utolsó évek időjárási viszonyaiból megállapították, hogy az év legszebb napja talán július 13-ika. És ha lehetséges, a tervet olyan napon akarták végrehajtani, a mikor az üzleti forgalom szünetel, mert hiszen akkor a hírszolgálat is pihen. A július 13-ikához legközelebb eső ilyen ünnepnap augusztus elején van; és ez az időpont fedti a háború kitörésének időpontját.

Az Anglia egész területén működő kémeknek feladatuk lett volna az összes telefon- és táviródrótokat elvágni, továbbá, a hol csak lehet, a fontos hidakat és alagutakat a levegőbe röpíteni és ilyen módon megszakítani az összeköttetéseket és elzárni a legnagyobb zavart.

A yorkshirei partvidéken való partraszállás gondolatának a következő mérlegelések szolgáltak alapjául:

A németek számára Közép-Anglia nagy ipari központjai talán még nagyobb stratégiai jelentőségűek, mint London. És ezekben a szorosan egymás mellett fekvő városokban nem csak hat millió ember lakik, mint Londonban, hanem mintegy tizennégy millió.

Ha már most lehetséges lett volna nekik egy kilencvenezer főből álló hadsereget Leeds, Sheffield, Halifax, Manchester és Liverpool felé dobni, a nélkül, hogy az első órákban keményebb ellenállásra akadtak volna, akkor úgy megerősíthették volna ott magukat, hogy hatalmas hadsereg lett volna szükséges arra, hogy ismét kiűzze őket onnan.

Ha a német hadsereg csak egy hétre való élelmiszert visz magával és a készleteket, a melyeket a helyszínén talál, lefoglalja, már hosszabb

időre el van látva. Az volt tehát a terv, hogy a terület megszállása után azonnal elszállítják az összes lakosokat, — férfiakat, asszonyokat és gyerekeket, — és elpusztítják a városokat. Néhány óra alatt eléri azt, hogy tizennégy millió ember az éh-halállal küzd és hontalanul bolyong hazájában. Az angoloknak nagy hadsereget kellene szervezniök, az élelmiszerek szállítása lehetetlenné válna, a kereskedelem tökéletesen megbénulna.

A yorkshirei keleti partvidék a Humber és Scarborough között valósággal csábít erre a vállalkozásra, mert a part mértőföldnyi távolságra nyílt terület, a mögötte emelkedő félkör alakú dombos vidék pedig kitünően védené a német csapatokat. Balról a Humber, jobbról a Tees teszi lehetővé, hogy a csapatok zavartalanul szálljanak partra.

Ez volt a terv, a melyet egy egész kis kémhadsereg gondos munkája után, mintegy öt-hat évvel ezelőtt dolgoztak ki, olyan időben, a melyben flottánk számára még hiányzott az északi támaszpont. Ha a németek akkor háborút üzentek volna, partraszállásukat a mi tengerészetünk aligha gátolhatta volna meg, minthogy természetesen, egész hadiflottájuk védte volna őket.

Az első pillantásra ez a terv túlságosan fantasztikusnak látszik ahhoz, hogy hinni lehessen benne, a német tisztek azonban, a kikkel beszéltem róla, nagyon könnyen megvalósíthatónak tartották. Többek között kimerítően nyilatkoztak arról is, hogy hogyan bánnának el a polgári lakossággal, és kijelentették, — sejtették mai nyereségüket, — hogy háborút nem lehet glácékeztyűvel viselni. Azt mondták, hogy parancsaikat szükség

jelentősége, hogy a legtöbb országban halállal büntetik.»

Ebben a könyvben, a mely a katonai felderítő szolgálatról szól, külön fejezetet szenteltem annak a kérdésnek: hogyan kémkedik az ember és hogyan fog el kémeket?

Kémek elfogása.

A kémfogás szolgálati kötelességeim közé tartozik és talán ez úton lehet a legjobban megtanulni magát a kémkedést is. Abban a szerencsében részesültem, hogy három kémeket foghattam el és egy napon egy idősebb vezérkari tiszt kívánt szerencsét ehhez a sikerhez. Együtt lovagoltunk haza egy nagyobb díszszemléről jövet, a mikor a következő kérdéssel fordult hozzám:

— Ugyan mondja meg, hogyan fog el egy kémeket?

Megmagyaráztam neki eljárásomat és hozzátettem, hogy működésemben a szerencsének is nagy szerepe van.

Az előttünk robogó kocsik között, a melyek éppen a díszszemléről érkeztek, egy nyitott bérkocsiban megpillantottam egy urat, a kiről már távolról is meglátszott, hogy külföldi. Kijelenttem kísérőmnek, hogy például ez az úr is ahhoz az emberfajtához tartozik, a melyet figyelemmel szoktam kísérni. Nyugodtan követném ezt az embert, a míg kikutatnám, hogy hol lakik, és azután egy titkos rendőrrel figyeltetném meg.

Eközben észrevettük, hogy a szorosan előttünk haladó kocsiban ülő idegen útmutatót tart a

kezüben és időről-időre vizsgálódó pillantást vet egy térképre, a mely éppen azokat az erősítéseket ábrázolta, melyek útunk mentén készültek. Az idegen egyszerre csak odaszólt a kocsisnak, hogy álljon meg, mert cigarettára akar gyújtani. A kocsis megállott és megállottunk mögötte mi is. Az idegen gyors pillantással meggyőződött arról, hogy a kocsis nem néz hátra, az ülés-takaró alól fényképező gépet vett elő és pillanatfelvételt készített a tengerészeti számunkra újonnan épült töltenyraktár bejáratáról.

Azután ismét elrejtette a készüléket, cigarettára gyújtott és tovább hajtatott.

Mögötte maradtunk, a míg egy rendőr került elénk. Előre lovagoltam és elláttam a szükséges utasításokkal. A rendőr megállította a kocsit és megkérte az idegent, hogy mutassa meg neki a hatósági engedélyt, a mely fényképezésre jogosítja. Az idegen ezt az iratot megmutatni nem tudta. A rendőr azonnal elkobozta a fényképező készüléket, felírta a tulajdonos nevét és lakását és bejelentette neki, hogy a «további lépések is meg fognak történni».

Akkoriban, — ez az esemény sok év előtt történt, — a kémek elfogatását és megbüntetését szabályozó törvényeink, sajnos, nagyon tökéletlenek voltak. A helyi rendeletek ugyan megengedték, hogy a tilalom ellenére készült fényképfelvételeket elkobozzuk és megsemmisítsük, — de ez volt minden.

A «további lépések» különben ebben az esetben céltalanok lettek volna, még akkor is, ha a törvény jogot adott volna rájuk. A gyanús úr

ugyanis a legközelebbi hajóval visszautazott a kontinensre.

Külömben nem is volt olyan könnyű dolog tisztvársamat meggyőzni arról, hogy az egész jelenetet nem az ő számára rendeztem!

Kémek utáni kémkedés.

Az embert talán semmi sem bántja jobban, mint a másik ember fölénye. És talán ebben van annak a magyarázata, hogy a kémeket még jobban gyűlölik, mint azokat, a kik repülőgépről vetnek bombákat asszonyokra és gyermekekre, vagy templomokat lövöldöznek pokolgépekkel.

Senkisé mondhatja, hogy Grootboom Jan, az én délafrikai fekete kémem, aljas és megvetésre méltó fickó volt. Valaki, a ki ismerte, azt mondta róla: «feketebőrű fehér ember», és ezt az ítéletet én is szívesen aláírom.

Grootboom Jan, mint tábori kém, a következőket vitte véghez:

A zulukaffer eredetű fiú, mint vadász és vezető sokat érintkezett fehérbőrűekkel, megszokta az európai öltözködést és megtanult folyékonyan angolul beszélni. Ő is, mint minden fajtájabeli, merész és ravasz volt. A matabélék * ellen nagyobb osztagokban felderítő szolgálatra indulni nem volt tanácsos, mert bizonyára észrevették volna. Ha azonban az ember például Grootboom kíséretében egyedül próbálkozott, könnyű dolog volt vonalaikon átjutni, és szinte az ő körükben észre-

* Délafrikai zulukaffer-törzs.

vétlenül megmaradni, állásaikat megfigyelni és a legnagyobb csöndben tájékozódni csapataik erősségéről, harci felszerelésükről, asszonyaik, jószágaik tartózkodási helyéről és más dolgokról.

Ezt a felderítő szolgálatot végeztük éjszakáról-éjszakára, azaz éjszaka odacsúsztunk állásaikhoz és napközben megfigyeltük őket. Ez természetesen nem történhetett meg a nélkül, hogy lábunk nyomot ne hagyott volna. Kémeik éles pillantását ez persze nem kerülte el, és a mikor észrevették, hogy valaki megfigyeli őket, állandóan résen voltak, hogy elfogják a hivatlan kutatót.

Egy éjjel Grootboom és én, az ellenséges tábor közelébe lovagoltunk és itt vártuk meg a pirkadást.

Az ellenség, szokás szerint, egy órával napfelkelte előtt tüzet gyújtott, hogy elkészítse reggelijét. Ekkor pontosan lehetett látni az ellenséges állásokat és ennek megfelelően kiválasztani azt a helyet, a honnan napközben az ellenséges mozdatokat zavartalanul lehet megfigyelni.

Az első tűz kigyulladt, nem sokkal utóbb felángolt egy második, rövid szünet után egy harmadik. Felgyújtották már az ötödik tüzet is, a mikor Grootboom haragosan súgta fülembe:

— A disznók — csapdát állítanak.

Az első pillanatban nem értettem, hogy mit akar ezzel mondani.

— Maradjon itt egy darabig, én majd utána nézek a dolognak — szólalt meg ismét.

És e szavakkal levetkőzött, s anyaszült mesztelenül eltűnt a sötétségben. Nyilván meg akarta látogatni az ellenséget, hogy lássa, mit forral ellenünk.

A kémkedés, sajnos, az embert legjobb barátai-val szemben is bizalmatlanná teszi. Alig távozott el Grootboom, óvatosan az ellenkező irányba csúsztam és megpróbáltam egy kis magaslatsziklái közé elrejtőzni, arra az esetre, ha Grootboom megcsalna és néhány ellenséges katonával jönne vissza, hogy elfogjon.

Talán egy-két óra hosszat feküdtem így, a mikor megpillantottam Grootboomot, a ki a fűvön csúszott felém. Egyedül jött.

Szégyeltem bizalmatlanságomat és előbújván rejtekemből, visszatértem arra a helyre, a hol az imént elhagyott. Grootboom felöltötte ruhát és a meglepődés mosolya sugárzott az arcáról. Kijelentette, hogy nem csalódott, — csakugyan csapdát állítottak számunkra. Gyanuját az keltette föl, hogy az egyes tüzek nem egyszerre keletkeztek a domblejő valamennyi pontján, hanem rövid időközökben, egyik a másik után; a tüzeket valószínűleg egy ember gyújtotta föl, a ki egyik helyről ment a másikra. Ez gyanus volt előtte és ezért támadt az a gondolata, hogy az ellenség közelebb akar bennünket csábítani, és tanúja akar lenni annak, hogyan vizsgáljuk meg a területet.

Grootboom kerülő úton csúszott a táborhoz és megállapította, hogy a matabélék egy egész osztaga várt bennünket azon az ösvényen, a melyet használnunk kellett volna; ott feküdtek, a fűben rejtőzve, azzal a szándékkal, hogy ránk rohannak és elfognak bennünket.

Grootboom, hogy meggyőződjék arról, mennyire alapos a gyanúja, az ellenséges erősítések

közelébe csúszott, közéjük keveredett, beszédbe ereszkedett velük és megtudta tőlük, hogy mit akarnak velük kezdeni, és mik a terveik a jövőre nézve. Azután elhagyta őket, visszaszaladt az erősítésekig és a sziklák között visszakúszott hozzám.

Ime, ez az igazi tábori kémkedésnek szép példája. Mert bár az alattomoságnak és az ámitásnak nagy szerepe van benne, mindenekelőtt mégis csak ravaszsággal párosult bátorságot követel. És ez a vakmerőség talán még nagyobb, mint annak a katonának a bátorsága, a kit a mellette előre rohanó katonák lelkesedése ragad magával, a ki a vezető tisztnak feltétlen engedelmes-séggel tartozik és a kit ösztökél a becsvágy, hogy kiténtesse magát és kivívja társai csudálatát.

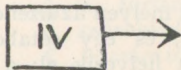
Annak a férfinak a rettenthetetlensége, a ki egyedül vonul ki és a nélkül, hogy figyelnének rá, a nélkül, hogy dicsérlettel buzdítanák, koczára teszi az életét, mindenesetre méltó, hogy ne becsljük kevesebbre.

A délafrikai harcokban a búrok sok tábori kémeket alkalmaztak ellenünk.

Az egyik angolul beszélő búr azzal dicsekedett, hogy a háború alatt gyakran megjelent Johannesburgban egy elesett angol őrnagy egyenruhájában. Hidegvérűen lovagolt el őrszemeink előtt, a melyek tisztelettel köszöntötték, a helyett, hogy agyonlőtték volna. Gyakran meglátogatta a klubokat és a tisztii összejövetelek egyéb helyiségeit, a hol a legjobb forrásból tudta meg mindazt, a mire szüksége volt. És mikor az este érkezett, ismét visszalovagolt csapataihoz.

Milyen titkos jelek útján érintkeznek a kémek?

Itt egy pár titkos jelet akarok ismertetni, a melyeknek segítségével kémünk egymás között érintkeznek.



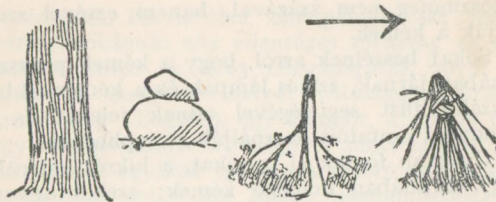
E kis jel útján, a mely a földbe, a fatörzsbe, vagy egy kapufélfára volt bevésve, az egyik kém azt tudatta a másikkal, hogy «a nyíl irányában négy lépésre van elrejtve egy levél».



Egy kém a másikat e jel útján figyelmeztette arra, hogy ebben az irányban ne menjen tovább. Ez a jel azt jelenti: «Ne ezen az úton!»



Ez a jel is a kémek kölcsönös érintkezését segíti elő. Azt jelenti: «Hazatértem».



A fa törzsére véssett fehér jel, a mely a fakéreg lehántásával támadt, vagy a két egymáson fekvő kő, azt jelenti, hogy a kém helyes nyomon jár. A három másik jel azt az irányt mutatja, a melyet a kémnek követnie kell. A nyíl a földre van vésve. A fa felső része abban az irányban hajlik, a melyen a kémnek haladnia kell, és ugyanezt mutatja a szénaboglya is, a melyet előbb összezecsomóznak és azután a megfelelő irányba hajlítanak.

Kémek a háborúban.

A japánok az oroszok ellen vívott háborúban természetesen rengeteg sok kémet alkalmaztak és a japán vezérkar egyetlen egy ágyulóvést nem tétetett Port-Arthurra, a míg a vár megerősítésének és felszerelésének hiányait kívül-belül meg nem ismerte.

A tábori kémkedés elismert és hatásos fegyver. Nagy Frigyes állítólag a következőképen nyilatkozott: «A mikor Soubise marsall hadbavonul, száz szakács kíséri, míg az én oldalamon száz kém áll»

A német hadsereg mai vezére is bizonyára ugyanezt mondhatja el magáról, csakhogy őt

valószínűleg nem százával, hanem ezrével szolgálgák a kémek.

Sokat beszélnek arról, hogy a kémek parasztruhában járnak, színes lámpák és a kéményekből felszálló füst segítségével adnak jeleket és a toronyóra mutatóit használják semaphornak.

Gyakran fogtak el papokat, a kikről kiderült, hogy áruhában dolgozó kémek; ezeket agyonlőtték. Egy német gépkocsivezető francia egyenruhát öltött és ebben az áruhában francia vezérkari tisztet szállított. Később azonban rájöttek a csalásra és a kémet természetesen azonnal agyonlőtték.

A most folyó háború kitörésekor a német tábori kémek titkos írásjelekkel érintkeztek egymással. A közellévő ellenséges csapatrészek erejéről és mozdulatairól kapukra s egyéb helyekre rajzolt, különböző színű és nagyságú állatok útján tudósították egymást.

Ezek leginkább helybeli kémek voltak, a kik már hónapok vagy évek óta laknak a harctérhez tartozó városokban és falvakban. A német sereg betörések krétával írták fel kapuikra: «Ne pusztítsatok! Itt jó emberek laknak!» és hogy semmi gyanút ne ébreszsenek, egyik-másik szomszédjuk kapuját is hasonló felírással látták el. Honosított lakos létükre természetesen abban a helyzetben voltak, hogy a csapatparancsnokoknak a taktikai viszonyokról becses adatokkal szolgálhattak és a mód, a melyen jelentéseiket elküldték, nagy találékonyságra mutat.

A kémek és a katonai parancsnokok bizonyos esetekben kis négyszögekre osztott térképeket

használnak. Ha az éber kém például azt jelenti parancsnokának: «Az ellenséges lovasság az erdő mögött pihen az E/15 négyszögben», rövid idő múlva a megjelölt helyet valóságos gránátosó árasztja el. Elfogtunk egy kémnőt, a midőn éppen egy villamoslámpa segítségével adott jeleket. Két kémnél (az egyikük egy sánta kötőrő volt, a ki az országuiton dolgozott) tábori telefonkészülékeket találtunk; a hozzá való drótot a testük köré csavarták. Éjszakának idején kézilámpással felszerelt pásztorok bolyongtak a harcz területén és lámpásaikat különböző módon lengették ide-oda, a mi a juhok őrzésére aligha volt feltétlenül szükséges. Sőt még drótnélküli távirók is készültek, a melyek olyanok voltak, mintha csak vaskémények lettek volna.

A délafrikai hadjáratban egy hollandi állomásfőnök kémkedett rövid ideig a búrok javára. Működése azonban nagyon rövid ideig tartott. Városát és vasúti állomását csapataink csakhamar megszállották. Az állomásfőnök, hogy gyanúsának ne lássék, elvágtá az összes táviródrótokat, de persze gondja volt rá, hogy egy drót sértetlenül maradjon. Azt remélte, hogy nem fogjuk észrevenni ravaszságát. Az egyetlen ép drótot használta fel azután arra, hogy a búrok főhadiszállására táviratozza meg mindazt, a mit hadseregünk erejéről és terveinkről megtudhatott. Szerencsétlenségére azonban a velünk lévő táviró-osztag belekapcsolta drótyját az ő távirati összeköttetésébe s így jutottak tudomásunkra az ő távirati jelenségei. A kémeket csakhamar elfogtuk.

Egy másik állomásfőnök, a ki a mi országunk-

Egy angol altábornagy kémkedése.

Egy angol altábornagy

ban működött, még a háború kitörése előtt olyan módon kémkedett, hogy ellenséges nemzetek alattvalóit alkalmazta vasúti munkák elvégzésére. Ezeknek az volt a feladatuk, hogy a háború kitörésekor a vasúti hidakat és a vasúti átjárókat elpusztítsák. Az állomásfőnök szobájában egy jelzőkönyvre akadunk, a melyben katonai fogalmak építési eszközök neveivel voltak megjelölve, ő is e szerint tette titkos távairati jelentéseit. A kulcs szerint: küszöb = dandárt, építő állvány = útegetet, tuskó = ágyút, létra = zászlóalj, gerenda = lovasszázadot, deszka = gyalogosszázadot jelentett.

A kém bátorsága.

Ha a saját hazája titkait áruló kémtől eltekintünk, igazán nem lehet megérteni, hogy miért bánnak rosszabbul a kémekkel, mint bármely más harczossal, vagy miért vetik meg az ő működését, a mely a háborúban és béke idején is rendkívül megerőltető, izgató és veszedelmes. A kémkedést ugyan bizonyos esetekben busásan fizetik, a legjobb kémek azonban mégis csak ingyen szolgálják hazájukat és csak azért dolgoznak, hogy hazájuknak igazán használhassanak.

Lody Károly, a német kém, kijelentette a haditörvényszék előtt, a mely őt halálra ítélte, hogy nem kér kegyelmet. Nem szégyelli, a mit tett. Nem árulhatja el azokat, a kiknek megbízásából kémkedett, mert ezt adott szava tiltja. Szolgálatiért nem fogadott el pénzt, mert csak a haza érdeke lebegett szemei előtt. Jól tudta, hogy tevékenysége életébe kerülhet. Bizonyára

akadnának angolok, a kik megtennék Nagy-Britanniáért ugyanazt, a mit ő tett Németorszáért».

A mi alsóházunkban úgy nyilatkoztak róla, mint «hazafiról, a ki épen úgy halt hazájáért hősi halált, mint a katona a harcztéren».

Az igazán jó kémnek önfeláldozónak, bátor-nak, higgadtnak kell lennie, szükséges, hogy bizonyos szerephez könnyen bele találja magát, hogy éles megfigyelő legyen és gyorsan vonja le következtetéseit, továbbá, hogy egészsége tökéletes, idegrendszere rendkívül erős legyen. Persze előnyös, ha van bizonyos tudományos képzettsége, a melynek különösen a várak szögmerésénél, vagy bizonyos földtani alakulatok meghatározásánál veheti hasznát; így állapította meg Graves, hogy a Forth-híd alatt lévő középső sziget talaja különösen alkalmas a robbantásokra.

Abban az emberben, a ki megunta az életét, a kém izgalmaiban gazdag munkája új életkedvet támaszthat.

Egészen más megítélés alá tartozik az a kém, a ki hazája titkait árulja el. Az ő számára persze nincs mentség. Az angol embert szerencsére nem igen lehet megvesztegetni és sok külföldi kém annak köszönheti, hogy leleplezték, hogy tisztjeinket vagy közlegényeinket katonai titkok eladására próbálta rábírn.

A német kémkedés szervezete.

A németek kémkedési rendszere sokkal fejlettebb, mint bármelyik más országé. Ez az 1870-es német-francia háború után derült ki.

A német kormánynak akkoriban hűszereznél is több, állandóan fizetett tudósítója élt Franciaországban, a kik valamennyi^{re} egyetlenegy ember, valami Stieber felügyelete alatt állottak, akár politikai, akár tisztára katonai ügyekben kémkedtek.

Az ő kémkedési gépezetük oly tökéletesen működött, hogy Jules Favret, midőn Versaillesbe érkezett, hogy a német vezérkarral Páris átadása felől tárgyaljon, a pályaudvaron máris olyan kocsi várta, a melynek a kocsisa német kém volt és arra is rávették Favret, hogy olyan házban szálljon meg, a melyben a németek kémosztálya ültette föl tanyáját. Favre komornyikja maga Stieber volt; úgy ajánlották őt, mint «különösen bizalomra méltó férfiú»-t. Stieber arra használta fel alkalmaztatását, hogy urának zsebeit és író-mappáját mindennap alaposan átkutatta és ezáltal Bismarcknak értékes hírekkel szolgálhatott.*

Akkoriban ugyan az egész világ tudott a németek kiterjedt kémrendszeréről, az irántuk táplált gyanú lassanként mégis csak eltűnt. A ki azonban a viszonyokat ismeri, az jól tudja, hogy a németek a kémkedést azóta sem hanyagolták el, sőt ellenkezőleg: tökéletesítették módszereiket és kémeik most már nem csak Franciaországban, hanem az egész kontinensen és Nagy-Britanniában is szorgos tevékenységet fejtenek ki.

* Ez persze, ép úgy, mint legnagyobb része annak, a mit a szerző a német viszonyokról mond, ostoba mese!

Az ostobaság értéke.

Szerencsénk, hogy minket angolokat általában rendkívül korlátooltaknak tartanak és azt hiszik, hogy könnyű kikémlelni titkainkat. A látszat azonban néha csal.

A mi egykori konstantinápolyi nagykövetünk jóindulatú vidám angol bérlőnek látszott, olyan embernek, a kinek semmiféle rejtett gondolatot nem tulajdonítottak. Az ő összes cselszövő vetélytársai tehát azt hitték, hogy a keleti politika terén könnyen fognak vele elbánni. Mikor azután a legkülönbélebb terveik egymásután kudarcot vallottak, észrevették, hogy ez az ártatlannak látszó úr jóval különb, mint ők, és hogy ravasz és rendkívül ügyes diplomatával van dolguk.

És hasonló tapasztalatokat tettek az angolokkal mások is. Külföldiek, a kik Angliába jöttek kémkedni, gyerekjátéknak tartották az ilyen korlátozott népet kijátszani; arról persze halavány sejtelmük sem volt, hogy politikai rendőrségünk majdnem valamennyiüket ismerte és gondos felügyelet alatt tartotta.

Csak nagyon kevesen szállottak közülök partra nálunk a nélkül, hogy egy alacsony öreg úr, a ki czilindert és esernyőt viselt, alapos vizsgálat alá ne vette volna őket. A szerény, kis ember azonban csak a kisujját mozdította meg és egy titkos rendőr máris az idegen látogató nyomában volt mindaddig, a míg foglalkozásáról és lakásáról kielégítő jelentést nem tehetett.

Ezeknek az uraknak a levelezése évek hosszú során át gondos felügyelet alatt állott. Legtöbb-

szőr nem is volt érdemes elfogni őket, mert tudósításai, a melyeket haza küldtek, fontos adatot nem igen tartalmaztak; mindaddig azonban, a míg azt hitték, hogy nem állanak felügyelet alatt, megbízóinknak eszébe sem jutott, hogy ravaszabb emberekkel kellene helyettesíteni őket. Ilyen módon pontosan voltunk tájékozva mindenről, a mi az ellenséget érdekelte, és a mit közöltek vele. Fontos dolgokat nem igen tudott meg.

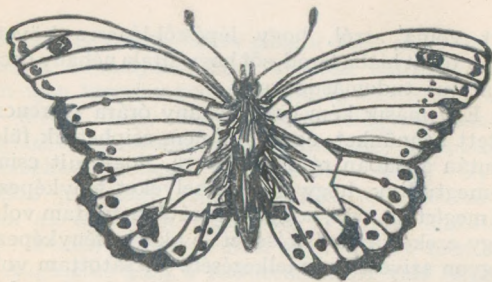
Augusztus 4-én, a hadüzenet előtt való napon, húsz főkémet forma szerint is elfogtunk, kétszáz ügynököt pedig felügyelet alá helyeztünk, úgy hogy a kémservezet épen abban a pillanatban mondta fel a szolgálatot, a melyben a legnagyobb szükség lett volna rá. Megtettünk minden óvintézkedést arra is, hogy a *pótkémek* működését is meghiúsítsuk. A drótnélküli magánállomásokat használhatatlanokká tettük és csel útján rájöttünk arra is, hogy kinek van ilyenféle titkos állomása. Némelyikünknek kedve telt abban, hogy az idegen kémek működését figyelemmel kísérje. Az egyik engem is érdekelt. Azt állította, hogy szénkereskedő, valójában azonban még egyetlen gramm szénét sem adott el. Pontosan megfigyeltük, hogyan indult el nap-nap után, hogy a vidéket kikémlelje, hogyan írt titkos jegyzeteket az utakról, stb. A postahivatal felbontotta leveleit, azután ismét lepecsételte és továbbította őket. Ha e kémnek Londonba igyekvő barátai megérkeztek a hulli kikötőbe, azonnal egy láthatatlan és elválhatatlan kísérő csatlakozott melléjük, és a szegény ficzko egész idő alatt gondtalanul dolgozott tovább, a nélkül, hogy csak sejtelve is

lett volna arról, hogy lépésről-lépésre követik, hogy tehát hiába fárad, sőt hogy általa néhány becses adat jut tudomásunkra.

Egy másik kém csak néhány órára szerencsételtett bennünket, úgy hogy nem csiphettük fölön. Miután azonban rájöttünk arra, hogy mit csinált és megtudtuk, hogy milyen helyeket fényképezett le, megírtam neki, hogy ha korábban tudtam volna, hogy ezeket az erősítéseket le akarja fényképezni, nagyon szívesen rendelkezésére bocsátottam volna néhány fényképet, mert a szóbanforgó erődök már elavultak.

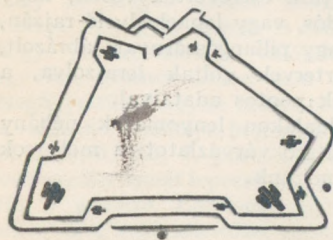
Az idegen országokban bolyongó együgyű angolokat, a kik templomokat rajzolgattak, lepkeket fogtak, vagy pisztrángot halásztak, az emberek csak lemosolyogják, mint ártalmatlan elmebetegeket. Ha azonban azok a rendőrök, a kiknek ezek a bolondos angolok még a vázlatkönyveiket is megmutatták, csak egy kissé bizalmatlanabbak lettek volna, vagy jó szemük lett volna, akkor bizonyára észrevették volna, hogy az angol növénytudós, vagy lepkekedvelő rajzán, a mely falevelet vagy pillangószárnyat ábrázolt, titokban egész vártervek voltak lerajzolva, a várak felszerelésének pontos adataival.

A következő oldalakon lenyomatok néhány ilyen ártatlannak látszó várvázlatot, a mely sok jó szolgálatot tett nekünk.



Ez a pillangó egy várnak a körvonalait és az ott lévő ágyúk elhelyezését és minőségét ábrázolja. A szárnyakra rajzolt jelek a vonalak között nem jelentenek semmit, a vonalakra tett pontok azonban pontos felvilágosítással szolgálnak az ágyúk fajtájáról és nagyságáról, amint az az itt következő magyarázatokból is kitűnik.

A szárnyakra rajzolt jelek elárulják a vár alakját, amint azt a mellékelt ábra mutatja, továbbá az ágyúk nagyságát.

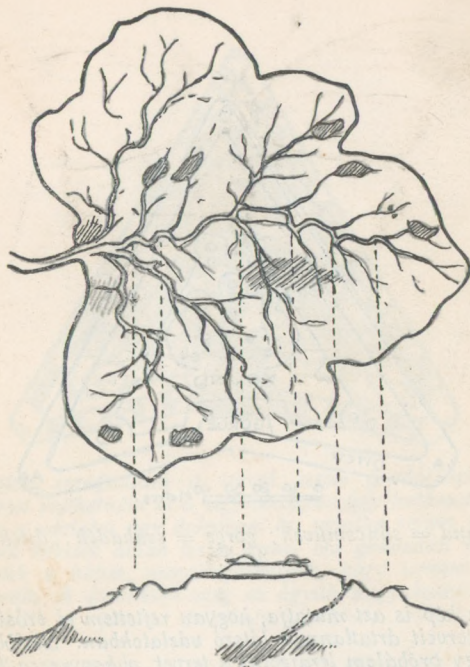


Vár-
ágyúk

Tábori
ágyúk

Gép-
fegyverek

Az ágyúk helyét a pillangószárnyról tovább húzott vonalak jelzik: az ágyúk ott vannak, ahol a vonal végződik. A pillangó feje észak felé irányul.

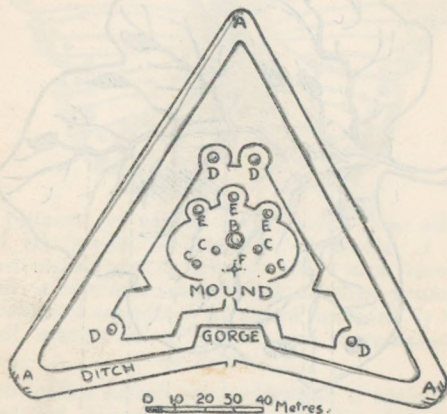


A kémkedés egyik pompás eredménye! Ennek a borostyánnal néz az erezte egy erőd keleti frontjának a terrajza. (A levél csúcsa észak felé fordul.)

Azt a területet jelenti, a mely védelmet nyújt az ellenséges tűz ellen.

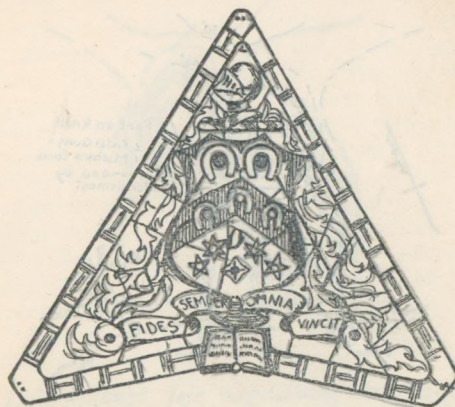
• • Gépfegyverek.

Ha egy ér a képen ily vonalozott részhez vezet, ez nehéz ágyúk helyét jelenti.



Mound = sánczművek; gorge = szakadék; ditch = árok.

Ez a kép is azt mutatja, hogyan rejtettem el erősítések terveit ártatlannak látszó vázlatokban. Elsőben is úgy próbálom lerajzolni a tervet, ahogyan ez a kép ábrázolja; ebből az ágyúk helye és nagysága pontosan megállapítható. A betűk értelme: A) lövészárók — folyosó gépfegyverekkel; B) 15 centiméteres ágyú a páncéltoronyban; C) 12 centiméteres ágyúk a páncéltornyokban; D) gyorstüzelő, elsüllyeszthető ágyúk; E) tarackok a páncéltornyokban; F) fényszórók.

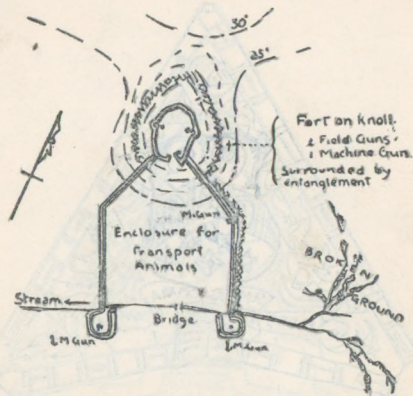


Miután lerajzoltam a tervet, azon gondolkodtam, hogyan rejthetném el a legjobban, és úgy határoztam, hogy a vázlatot úgy dolgozom ki, mintha színes üvegekből készült ablak terve lenne. Ha gondosan megnézzük a képet, megállapíthatjuk, hogy tervem jól sikerült. A díszítések még az ágyúk nagyságáról és helyéről is pontos felvilágosításokkal szolgálnak.

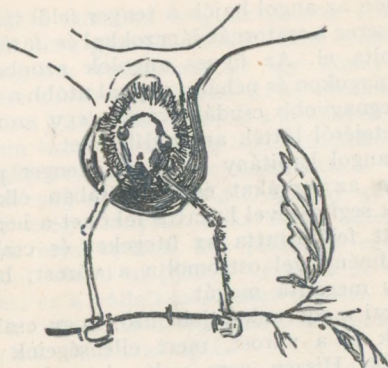
Ezek a jelentős díszítések a következők:



1. 15 centiméteres ágyú; 2. tarackok; 3. elsüllyeszthető gyorstüzelő ágyúk; 4. 12 centiméteres ágyúk; 5. gépfegyverek; 6. fényszórók.



Fort on knoll = erőd a hegytetőn; field guns = tábori ágyúk; machine gun, m. gun. = gépfegyverek; surrounded by entanglement = akadályoktól körülvéve; enclosure for transport animals = teherhordó állatok számára elkerített hely; stream = folyó; bridge = híd; broken ground = futóárkok. Ez a vázlat mindent elárul, a mit meg akartam tudni. Hogy a katonai hatóságok, ha a kezükre kerülnének, fel ne ismerjék az erődítési tervek rajzát, elhatároztam, hogy a vázlatot átalakítom és feldíszítem. Eleinte arra gondoltam, hogy egy dóm, vagy egy templom kapualjának terurajzát készítem belőle, végül azonban úgy határoztam, hogy egy éjjeli lepke fejévé dolgozom ki. A rajz alá a következő szavakat írtam:



«A Dula-pillangó feje nagyítóüveg alatt. Elfogtam 1912 május 19-én. A természetes nagyság hatszorosa.» (Az arány persze megfelelt a valóságnak: hat hüvelyk = egy mértföld.)

A dalmáciai pillangóvadászat.

Legelőször Dalmáciába indultam «pillangóvadásatra». Cattaro fontos erődítését tudva levően a most folyó háborúban is többször megostromolták. Száz évvel ezelőtt Cattaro, a melyről akkoriban az a hír járta, hogy bevehetetlen, az angol flotta ostromának megadta magát. Az erődítés egy mintegy tizenöt mértföld hosszú, helyenként azonban csak néhány száz yard széles öböl bejáratánál, hegyek között, fekszik. Cattaróból tekervényes út vezet át a hegyen Montenegroba.

Midőn az angol hajók a tenger felől támadtak, a védősereg a csatornát lánczokkal és fatörzsekkel torlaszolta el. Az ügyes angolok azonban segítettek magukon és néhány nappal utóbb a várvédő sereg legnagyobb csudálkozására egy szomszédos hegy tetejéről lőtték az erődítéseket.

Az angol kapitány az Adriai-tenger partjára vontatta az ágyúkat és hamarjában elkészített fatalpak segítségével húzatta fel őket a hegy tetejére. Ott felállította az ütegeket és csakugyan oly eredménnyel ostromolta a várost, hogy az végül is megadta magát.

Harci modorunkra jellemző, hogy csak azért foglaltuk el a várost, mert ellenségeink védeni próbálták. Hiszen nem volt rá szükségünk, és mikor a miénk lett, nem tudtunk mit kezdeni vele. Ezért átengedtük hát a montenegróiaknak és így önálló tengeri kikötőhöz juttattuk őket. Montenegro népe hálával és csodálattal tekintett reánk és bár a vár a később kötött szerződések értelmében visszaszállott Dalmáciára, a montenegróiak sohasem felejtették el jóakaratomkat, a melyet irántuk tanusítottunk.

Azokon a hegycsúcsokon azonban azóta új ágyúfedezékek épültek és nekem jutott a feladat, hogy az ágyúk elhelyezéséről és minőségéről részleteket tudjak meg.

A felszerelés, a melyet e tevékenység színhelyére magammal vittem, nagyon hatásos és már ismételt bevált. Hozzá tartozik egy vázlatkönyv, a mely pillangók részben teljesen kidolgozott, részben csak félig kész képeit tartalmazza, továbbá egy festőszekrény és egy lepkefogó háló.

Ebben a ruhában még az erődök közvetlen közelében sem gyanakodhatott rám senki.

Pillangókra vadásztam és így könnyen beszédbe ereszkedhettem bárkivel, ha bizalmatlanul nézett rám. Vázlatkönyvemmel a kezemben bátran odaléptem hozzá és a világ legártatlanabb arcával megkérdeztem, vajjon nem látta-e ezen a tájon ezt meg ezt a pillangót, a mely gyűjteményből még hiányzik. Száz közül kilenczvenkilenczen nem tudnak két pillangót egymástól megkülönböztetni alapjában véve én is közéjük tartozom; ez a vállalkozás tehát teljesen veszélytelen volt és az emberek sajnálták a bolond ángliust, a ki lepkek után szaladgál.

Szegények nem nézték meg jól a vázlateimát, mert különben észre kellett volna venniök, hogy vázlateimon a pillangószárnyakra rajzolt vékony vonalak az ő saját erődjeik tervét ábrázolják és a rájuk tett pontok az ágyúk számáról, elhelyezéséről és kaliberéről tájékoztatnak.

Egy másik alkalommal halásznak öltözve jelentem meg azon a vidéken, a melyet ki akartam kémlelni.

Azzal bíztak meg, hogy néhány hegyszorosot kutassak ki és vizsgáljam meg, vajjon katonák áthatolhatnak-e rajta. Ott bolyongtam a hegyeken folydogáló patakokcsák mentén és mialatt látszólag közömbösen horgásztam a halakat, gondosan megvizsgáltam az egész vidéket.

Egyszer egy környékbeli atyafi felajánlotta, hogy odávezet, a hol nagy bőséggel vannak halak; egész délelőtt nem tágitott oldalam mellől. Akkoriban nem nagyon értettem a halászathoz, igaz, hogy

nem is volt szándékomban halat fogni; nem csoda hát, hogy halász felszerelésem sem volt valami tökéletes.

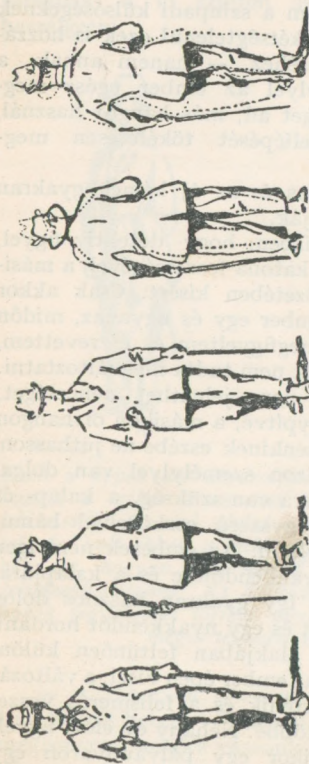
Bámulatos kitartással horgásztam, hogy új barátom tartózkodásom tulajdonképeni céljára rá ne jöjjön. (A légy, a melyet csaléteknek akasztottam a horog végére, teljesen használhatatlannak bizonyult.) Azt reméltem, hogy az atyafi végül mégis csak meg fogja unni a dolgot és tovább áll. Eszéágában sem volt. A legnagyobb figyelemmel várta, hogy hal akadjon horgomra, végül is kijelentette, hogy a halászhoz nem ért ugyan, de azt ajánlja, hogy dobjak a patakba egy férget vagy egy csigát, mert akkor mégis csak külön eredményre számíthatók.

Szavát csakhamar tett követte. A vízbe köpött és akkor csakugyan megjelent néhány halacska. A barátom most már csak egy féreg után áhitozott, mert tudta, hogy akkor tömegesen jönnek a halak.

Meg akartam szabadulni tőle, megkértem tehát, hogy keressen néhány férget számomra és a mikor eltávozott mellőlem, felkerekedtem és a hegygerinczen át elvándoroltam a másik völgybe.

Kémek áruhában.

A kémkedés az ember idegrendszerét állandó feszültségben tartja, mert egyetlen hiba háborúban biztos halált, béke idején szabadságvesztést jelent. A kém, ha elfogják, ugyancsak nem várhat segítséget kormányától. Hiszen megbízói óva intik attól, hogy iratait magánál hordja, vagy valakire rábizza titkait, és azt ajánlják neki, hogy szükség



Egy angol altábornagy kémkedése.

Az átöltözésnél nem annyira a szinpadí külsőségeinek van szerepük, mint inkább annak a képességnek, hogy az ember egész megjelenését, járását, modorát, fellépését tökéletesen megváltoztassa és más hangot is használjon. De még a jól sikerült átöltözés után is az éles megfigyelő, ha elülről nem is, hátulról okvetlenül felismeri az embert. Kezdők ezt gyakran figyelmen kívül hagyják. Az 1. és 3. kép azt mutatja, milyen felismerhetetlenné teheti előreszt az ember, a 2. kép azonban azt ábrázolja, hogy járásáról mégis mily könnyen jól lehet ismerni! A 4. és 5. képen a hipnotizált vonalak jelzik, hogy a ruha és a járás változtatásával hogy teheti az ember magát hátulról is felismerhetetlenné.

esetén álruhát öltön és ne bizzon másban, csak önmagában.

Az átöltözésnél nem a színpadi külsőségeknek van szerepük, — bár kétségtelenül ezek is hozzájárulnak a cél eléréséhez, — hanem annak a képességnek, a melylyel az ember egész megjelenésének más jelleget ad, más hangot használ, járását, modorát, fellépését tökéletesen megváltoztatja.

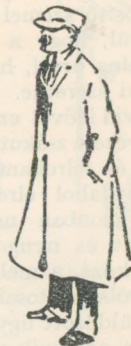
Ez rendkívül fontos, és az új kémek gyakran figyelmen kívül hagyják.

Észrevettem egy ízben, hogy detektív figyel, a ki egyik napon egy katona feszességével, a másikon vak koldus öltözetében kísért. Csak akkor láttam, hogy a két ember egy és ugyanaz, midőn háta mögé kerülve megfigyeltem és észrevettem, hogy sajtáságos járását nem tudta megváltoztatni.

A kém számára nem jelenthet nehézséget, hogy egyik napon selypítve, a másikon orrhangon kell beszélnie, hogy senkinek eszébe ne juthasson, hogy egy és ugyanazon személylyel van dolga.

Ha gyors változásra van szükség, a kalap- és a nyakkendő-csere egyszerű eszközeivel bámulatosan sokat lehet elérni. Az emberek nem igen figyelnek annak a nyakkendőjére és a kalapjára, a kivel beszélnek és így gyakran hasznos dolog a zsebben egy kalapot és egy nyakkendőt hordani, a mely színében és alakjában feltűnően különbözik attól, a melyet az ember éppen visel; a változás pillanat alatt megtörténik és a felismerés veszdelme nem fenyeget többé. Néhány év előtt figyeltem ezt meg, a mikor egy pályaudvaron egy újságíró beszélgetett velem. A «kihallgatás» után

véletlenül a tudósító mellé kerültem és végighallgattam, hogyan számolt be az eseményről egy társának, a ki szintén szeretett volna velem beszélgetni.



Ezek a képek azt ábrázolják, hogyan öltözött át a szerző, a mikor észrevette, hogy egy pályaudvaron felismerik. Az első vázlat azt mutatja, milyen megjelenése volt akkor, a mikor gyanút fogott; a második kép azt, hogyan tette magát néhány pillanat alatt felismerhetetlenné. Az átöltözés a legegyszerűbb eszközök segítségével történt ugyan, céljának azonban mégis teljesen megfelelt.

— A tábornok a vonat egyik utolsó kocsijában foglalt helyet — mondta a hirlapíró. Könnyű megismerni, szürke vászonkalapot, piros nyakkendőt és fekete kabátot visel.

Szerencsére egy szürke köpönyeg is volt velem, a melynek zsebeibe egy útisapkát és egy széles nyakkendőt tettem. Berohantam a váróterembe, felöltöttem a felső kabátot, fejemre tettem a sapkát, megkötöttem a másik nyakkendőt és lassú, vontatott járással felszállottam fülkémbe. A tudósító szemei előtt léptem a vasúti kocsiba, a nélkül, hogy a jó embernek csak sejtelve is lett volna arról, hogy az halad el előtte, a kivel beszélni szeretne.

Rövid idővel ezelőtt egy ember üldözés közben úgynevezett zsákutczába jutott. Egy áruháza me-
nekült és felrohant a lépcsőn, mert azt remélte, hogy valahol elrejtőzhetik. Legnagyobb rémületére azonban nem talált rejtekhelyet, ismét leszaladt és nyugodtan lépett ki az utcára, a tömeg közé, a mely kint várt rá és nyilván nem tudta róla pontosan, hogy melyik házban tűnt el.

Az üldözött úgy tett, mintha erősen sántítana, felhúzta az egyik vállát, eltorzította az arcát és kalapját mélyen a szemébe húzta. Így bátran az emberek közé állott és a tömegben senki sem ismerte fel.

Az emberek gyakran próbálják álszakáll felragasztásával vagy a szakáll és bajusz leborotválásával felismerhetetlenné tenni magukat, a detektív gyakorlott szemét azonban aligha tévesztik meg, ha egyszersmind a szemöldöküket is nem változtatják meg.

A délafrikai harczytéren találkoztam egy hosszúszakállú, napbarnított arcú emberrel, a ki azt állította, hogy velem járt iskolába. A mikor le-
emelte a kalapját, azonnal felismertem a hom-



Ujabb példa arra, hogyan változtathatja meg az ember a külsejét. Az átöltözködés két pillanat alatt történt.



Álszakáll vagy paróka az embert csak akkor teszi felismerhetetlenné, ha egyszersmind a szemöldökeit is megváltoztatja. Az átöltözködnél a homlok és a koponyarész is fontos szerepet játszik. Ha összehasonlítjuk a két első képet, azonnal észrevehetjük, mennyire megváltoztatja az arcot a szemöldökök sűrűsítése és a homlokba fésült haj hátrasímtása. A 3. kép azt a változást mutatja, a melyet álszakáll és paróka idéz elő.

lokot, a melyet huszonöt esztendővel ezelőtt láttam utoljára, és eszembe jutott a neve, sőt még a csufneve is.

— Ah, te vagy a «hazug Jones!» — kiáltottam fel.

— A nevem Jones ugyan, — felelte, — de sohasem hívtak «hazug Jones»-nak.

Az arcz elváltoztatásánál szem előtt kell tartani, hogy a sűrűbbé tett szemöldökök jobban megváltoztatják az arczkifejezést, mint az álszakáll, vagy a bajusz és a szakáll leborotválása. Festékkel az ember könnyen tetováltathatja magát; az ábrákat aztán meleg vízzel le lehet mosni.

Az átöltözésnél a kezdők túlságos fontosságot tulajdonítanak az arcznak és nem törődnek a hátulsó részszel. Azért ismétlem: a ki jó kém akar lenni, először kémfogással foglalkozzék; ekkor fogja csak megtanulni, hogy milyen hibákat nem szabad elkövetnie.

Egy izben kénytelen voltam London déli részén egy ólomöntő munkás szerepét játszani; kis pofaszakállt ragasztottam tehát, a minőt az ólomöntők viselnek.

Egy napon véletlenül munkásruhában elhaladtam a Naval and Military Club piccadilly-i háza előtt, egy tűzérőrnagy barátommal találkoztam és gúnyneven szólítottam meg. Először csudálkozva nézett rám, azt hitte, hogy az ütegeből való vagyok és azután alig hitt a szemeknek, a mikor felfedtem kilétemet.

Ruházatom, megjelenésem semmiféle gyanut sem keltett. Karomat, amelyről azt mondtam,

hogy baleset érte, kötésben hordtam; így mindenki érthetőnek találta, hogy nem dolgozom, nem is kellett tehát részt vennem azokban a verekedésekben, a melyeket barátaim rendeztek időről-időre.

Jó barátságot tartottam egy Bates Jim nevű áccsal. Azután elkerültünk egymástól; hosszú évek mulva egy díszszemlén láttam viszont, a hol a nézők között foglalt helyet. Tiszti egyenruhában léptem eléje, megszólítottam és bizony nagy fáradságba került, míg meggyőzhettem arról, hogy én vagyok az ő régi barátja, az ólom munkás.

Később Dél-Afrikában végeztem felderítő szolgálatokat; ekkor hatalmas vörös szakállt ragasztottam arczom köré: az anyám sem ismert volna rám. Egy napon épen kiléptem egy kis városka postahivatalából, a midőn ezredem parancsnokát pillantottam meg, a ki véletlenül odakerült. Megfeledeztem arról, hogy álszakállt, álruhát viselek és megszólítottam:

— Halló, ezredes úr! Mit keres maga itt?

Az ezredes merőn nézett rám egy darabig, azután kijelentette, hogy nem ismer. Miután nem is volt rá kíváncsi, hogy ki vagyok, eltávoztam, a nélkül, hogy tovább is törődtem volna vele. Csak hónapok mulva emlékeztettem arra, hogy találkoztunk.

A kémkedés mint sport.

A kémkedés nagyon érdekes sport volna még akkor is, ha nem szolgálna nagy czélokat. Bárki próbálta is meg, a kémkedés izgalmának varázsa

bizonyára hatalmába kerítette. A kémnek nap-nap után új viszonyokkal kell számolnia, új feladatokat kell teljesítenie, a melyek gyors elhatározást és sok eredetiséget követelnek.

El fogom beszélni néhány élményemet. Nem lesz szó bennük rendkívüli eseményekről, hanem csak olyanokról, a minők az átlag-kém életében mindennap előfordulnak; de mindnyájuknál kitűnik, hogy a kémkedés: izgalmas sport.

A kémnek gyakran — és ez is oly vonzóvá teszi foglalkozását — második Sherlock Holmesnek kell lennie. Figyelnie kell a legjelentéktelenebbnek látszó dolgokra is, a melyeket a gyakorlatlan szem bizonyára nem venne észre.

Dél-Afrikában egyszer titkos felderítő szolgálatot teljesítettem és utamon eljutottam egy tanyára, a melynek tulajdonosa nem volt otthon. Messziről érkeztem és a legközelebbi házakig jó óra hosszat kellett volna még vándorolnom. A tanyán szerettem volna tehát tölteni az éjszakát.

Lovamat beállítottam az istállóba és végigjártam a házat, hogy megállapíthassam, milyen ember lehet a tulajdonosa. A hálósobába vetett egyetlen pillantás meggyőzött arról, hogy rendes emberrel van dolgom, mert a mosdóján két fogkefe állott egy pohárban.

Ebből arra következtettem, hogy a háztulajdonos rendszerető angol, a ki szívesen lát majd vendégéül. Kiderült, hogy nem csalódtam.

A bujóska értéke.

A bujóska a legkedvesebb gyermekjátékok egyike; ki hinné róla, hogy egyszersmind a tábori kémkedés legjobb tanfolyama?

Gyermekkoromban nagy örömmel játszottam bujóska és a mulatságos játék ravasz cseledek később igen válságos pillanatokban vettem hasznát. Ha például játék közben nem tudtam elérni a közeli sövényt a nélkül, hogy a «hunyo» észre ne vett volna, egyszerűen levettem magamat a földre és elbujtam a bokrok alatt. A siker, a melyet ilyen módon gyakran elértem, arra tanított, hogy ilyen helyeken sohase keressek fedezéket, mert üldözőm azonnal odaindul. A «hunyo» csakugyan először a sövényt kutatta át, mialatt én rejtekhelyemből pontosan megfigyeltem, hogy mit művel.

Gyakran előfordult, hogy ellenséges felderítők a hozzám legközelebb fekvő fedezékekben kerestek, persze hiába. A «bujó» fiú a bokrok között tökéletesen láthatatlan, mialatt ő ellenfele mozgulatait pontosan megfigyelheti.

Ebből a tapasztalatból első ízben akkor volt hasznom, a mikor lovasrendőrök üldöztek, mert egy külföldi hadgyakorlaton kémkedtem. Idegrázó hajsza után sikerült végre átmásznom egy falon és egy kertben elrejtőznöm. Itt egy gödörbe bujtam és pontosan megfigyelhettem, hogyan kutatták át utánam a kertet. Mikor azután eltávoztak a közelemből, óvatosan előrejöttem és a kert határán folydogáló mély víz partja felé indultam. Keskeny palló vezetett át a vizen.

Meglazítottam a deszka végét, átkeltem rajta és magam után rántottam a pallót.

A sík föld ott terült el előttem és nem is jutottam messzire, már megpillantottam a lovasrendőröket, a kik nem tudtak átkelni a vizen. Rövid tanácskozás után vágatva lovagoltak a félmért-földnyi távolságra fekvő legközelebbi híd felé. Most gyorsan megfordultam, a hidat ismét visszaállítottam, átmentem a tulsó partra, a pallót a vízbe dobtam és a falun át a legközelebbi vasuti állomáshoz siettem, mialatt a lovasrendőrök az ellenkező irányban vadásztak rám.

Egy másik csel, a melyet a «bujócskánál» tanultam, az, hogy felkerestem egy, az üldözők látkörénél magasabban fekvő helyet, a hol «megmerevedtem», azaz mozdulatlanul megállottam. Az embert ilyen módon nem lehet észrevenni, pedig nem is bujt el. Ezt akkor tapasztaltam, a mikor egy izben borostyánnal befutottatott falra másztam és követőim szorosan mellettem rohantak el, a nélkül, hogy észrevettek volna. Későbbi kísérleteim megerősítették ezt a megfigyelésemet. Máskor ismét felmásztam egy dombra, a mely valamivel magasabb volt, mint az előttem elvonulók fejei. Nem takart el semmi, a járókelőkhez oly közel voltam, hogy kinyújtott karral hozzájuk érhettem volna, és huszonnégy sétáló közül mindössze tizenegy vette észre, hogy ott vagyok.

Ezeknek a tapasztalatoknak kémkedéseimnél természetesen nagy hasznát vettem. Elmondok egy esetet. Magas fal húzódott egy hajógyár körül, a melyben — legalább is így beszélték — új gépház és egy új műr év építésével foglalkoztak.

Korán reggel volt. A kapukat éppen kinyitották; a munkások már szállingózni kezdtek és a bejárat előtt néhány teherkocsi várt bebocsátásra. Felhasználtam a kedvező alkalmat és a nyitott ajtón át gyors pillantást vettem a hajógyár belsejébe — a hogy mindenki megtehetne volna, a ki éppen arra haladt. A portás házikójából ekkor kiugrott egy rendőr és elkergetett.

Nem mentem valami messzire, mert elhatároztam volt, hogy valamilyen módon bejutok a hajógyárba és kikémlelem, a mit lehet. Láttam, hogyan robog be az első kocsi és észrevettem, hogy a rendőr buzgón beszél a kocsissal, mialatt a második kocsi is a bejáratához ért. Villámgyorsan ugrottam a kocsi másik, a portás házikójával ellenkező oldalára. Így jutottam be a hajógyárba; természetesen, szorosan a kocsi mellett haladtam, a mely azután jobbra fordult és körülment az épülő házak mellett.

Egyszerre csak egy másik rendőrt pillantottam meg.

Azért megmaradtam a kocsi mellett és úgy változtattam állásaimat, hogy fedezve voltam ő ellene is. Mikor azonban a kocsi megfordult, az első rendőr szerencsétlenségemre észrevett és kiabálni kezdett. Én ekkor úgy tettem, mintha mitsem hallanék és oly közönyösen folytattam utamat, a hogy csak a büntudatom engedte. Mikor azután az újabb fordulónál elkerültem a szemei elől, gyors futásba kezdtem. Az épület hátulsó oldala mentén a távolabb fekvő sarok felé siettem. Egy sebtiben odavetett pillantásból azután észrevettem, hogy az első rend-

ör üldözőbe vett és a második rendőrt hívja segítségül. Megkerültem a tulsó sarkot, hogy a két rendőr szem elől téveszsen, és nézelődtem, hogyan tudnék elmenekülni.

Fölöttem emelkedett az új épület deszkaállványa és előttem állott a mellé támasztott létra. A lámpatisztító ügyességével másztam fel rajta, de nem tévesztettem szem elől az épület sarkát, a honnan a veszedelem fenyegetett.

Alig értem a létra közepére, a mikor megpillantottam a felém száguldó rendőrt. Azonnal «megmerevedtem». Talán 15 lábnyi* magasságban állottam, a távolság köztem és üldözőm között 20 yardnál nem lehetett több. Határozatlanul állott ott a rendőr, buzgón szimatolt jobbra-balra s az árulta el belső nyugtalanságát, hogy állandóan helyet változtatott. Én is nagyon nyugtalan voltam, de mozdulatlanul vártam a történendőket.

Nem tartott sokáig és a rendőr a létra közelébe ért. Csudálatos, hogy sokkal biztosabban éreztem magam, a mikor épen alattam állott. Elhaladt mellettem, megállott a félig kész épület bejárata előtt és a ház belsejébe nézett. Azután tétován elfordult és a mögötte fekvő kocsiszint kutatta át; úgy látszik az a gondolata támadt, hogy ott kerestem menedéket. Végül elsietett és az épület tulsó sarkán eltűnt.

A félbeszakadt utat hamar befejeztem, felmásztam a létrán és szerencsésen elértem az állvány tetejét.

* Egy angol láb 30'48 cm ; 3 láb egy yard.

A munkások még nem érkeztek meg, én tehát korlátlan úr voltam. Legelőbb egy második létra után néztem, a melyen elmenekülhetnék, ha üldözőim ide is követni találnának. Szükséges, hogy az embernek a rejtékhelyen legyen egy titkos ajtaja; a felderítő szolgálatnál azonban ez egyenesen elengedhetetlen.

Csakhamar találtam egy kis létrát, a mely azonban nem ért a földig, csak az állvány közepéig. A mikor azután körülnéztem, megpillantottam barátomat, a rendőrt, a ki még mindig hamis nyomon járt. Hálát adtam az Istennek, hogy ez az ember nem ért a nyomozáshoz és nem veszi észre a létra előtt levő lábnyomokat.

A környezetet most gondosabban vizsgáltam, hogy kikémleljek annyit, a mennyit lehet. Az épület egész szerkezete, nagy kéményei, stb. után itélve, csakugyan az új gépházban lehettem. Kitűnő áttekintésem nyílt az egész hajógyárra; tőlem alig száz láb távolságra építették az új mű-révet, a melynek méreteit könnyen megállapíthattam.

Hamar elővettem tükrös szögmérőmet és a szomszédos magaslatok két feltűnő pontja alapján meghatároztam a mű-rév fekvését; az eredményt később egy vezérkari térképre jegyeztem, a mi a hajógyár ostroma esetére különösen fontos volt.

Az üldözöm eközben magához hívta a másik rendőrt és most buzgó beszélgetésbe mélyedve, mindketten közvetlenül alattam állottak; egy hasadékon át könnyen megfigyelhettem őket. Szemmel láthatólag arra az eredményre jutottak, hogy nem lehetek a gépházban, mert hiszen a

gépház belseje ime itt áll előttük és pontosan átvizsgálhatják. Most tehát odamentek a közel levő kocsisínhez, a mely épületfával stb. volt telerakva.

Egyikük bement, míg a másik kinn vigyázott, hogy elfogjon, ha arra találnék menekülni. Ez a rendőr arra a térségre ügyelt föl, a mely a kocsisín és a kapuig húzódó kőkerítés között terült el. A rendőr inkább véletlenségből, semmint szándékosan ép ama létra közelében helyezkedett el, a melyen felmáshattam, és ezáltal lehetetlenné tette, hogy ugyanott meneküljek el. Miután rendőrbárataim megfélemltek a bejárat őrzéséről, nem akartam a kedvező alkalmat elszalasztani. Az állványon tehát gyorsan odahúzódtam, a hol a rövidebb létra állott, ezen lemáshattam az állvány közepéig és miután egy gyors pillantással megállapítottam, hogy senki sincs a közelében, az állvány egyik rúdján lecsúsztam és az épület egyik hatalmas kéménye mögött értem a földre.

Itt, bár a másik létra mellett a rendőr éberben őrködött, nem vehettek észre. Gondosan vigyáztam arra, hogy az épület állandóan közöttünk maradjon, megkerültem a portás házikóját, és a nélkül, hogy észrevettek volna, a kapun át eltávoztam.

A hegyi csapatok kikémlélése.

Egy izben olyan országban voltam, a melynek hegyi csapatai különösen jó hírnévnek örvendettek, mivel azonban senkisémet tudott részleteket szervezetükről, felszerelésükről és képességeikről,

rám hárult a feladat, hogy a helyszínén kikémléjem őket. A szokásos évi hadgyakorlatok idején érkeztem a hegyvidékre és a falvakban egész sereg katonára akadtam. Valamennyien a szokásos fegyvernemekhez, gyalogsághoz, tüzéséghez stb. tartoztak. A tüzéség fel volt szerelve fatalpakkal, a melyeknek segítségével az ágyúkat erős köteleken meredek hegyekre is fel lehetett vontatni, míg a gyalogság hegymászó botokkal volt ellátva. Néhány napon át figyelemmel kísértém a hadgyakorlatot, de semmi feltűnőt sem láttam.

Egy este azonban, mikor egy falun áthaladtam, a melybe csapatok voltak elszállásolva, egy három öszvértől kísért katonával találkoztam, a ki egészen újszerű jelenség volt. Valószínűleg ő is azokhoz a hegyi csapatokhoz tartozott, a melyek után eddig hiába kutattam. Beszélgetésbe ereszkedtem vele és megtudtam tőle, hogy a magas hegyekből jött, mert a hóborította hegycsúcsokon harczoló százada számára kell élelmiszereket szállítania.

A katona futólagosan megjegyezte, hogy csapata nagyon erős, tüzéség és gyalogság is tartozik hozzá és most a gleccserek és hótömegek között egy másik, az ellenséget jelképező hadsereg-csoportot kutat s azt reméli, hogy a következő nap rá is talál. Azután megjelölte a helyet is, a hol csapatai a mai éjszakát töltik. A «Farkasfog»-nak nevezett magas hegycsúcs lejtője volt ez.

Úgy tettem, mintha sajnálnám, hogy ilyen nehéz feladat előtt áll, mert hiszen az utak ott fenn bizonyára teljesen járhatatlanok, és végül sikerült rábírnom arra, hogy a helyes útírányba

igazítson. Azonnal láttam, hogy lehetséges lesz az éj folyamán feljutnom, a nélkül, hogy észrevennének.

A sötétség beálltával tehát útra keltem és mialatt a fogadós azt hitte, hogy alszom, felmáshoztam a «Farkasfog»-ra, a mely a csillagos ég alatt óriási határkőnek látszott. Akadálytalanul haladtam át a falun, a melyben a pihenő katonák apró csoportokba verődve szivarozgattak. A helységből kifelé vezető utakon azonban számos őrszem őrködött, és attól féltem, hogy nem jutok át sűrű soraikon a nélkül, hogy meg ne kérdezzék tőlem, ki vagyok és mit akarok?

Hosszú ideig próbáltam megkerülni ezeket az őrszemeket. Szerencsére találtam egy kiszáradt csatornát, a mely egy meredek töltésen nagy gyümölcsösbe vezetett. Ezen át megkerülhettem a falukijáratok mellett gondosan őrködő katonákat. A hegymászásra azt az ösvényt használtam, a melyet a megjelölt útirányban éppen találtam. Azt az ösvényt, a melyre az öszvérhajcsár utasított, sajnos nem találtam meg, de éreztem, hogy a meddig a «Farkasfog» csúcsa a csillagok enyhe fényében előttem világít, nem lehetek messze a helyes úttól. És ez érzésem nem is csalt meg.

Hosszadalmas és fáradtságos út volt. És mikor az ég alján pirkadni kezdett, felértem a hegycsúcsra és a tábori tüzek csillogása jelezte, hogy hol tanyáznak a csapatok, a melyek miatt idejöttem.

Alig hajnalodott, élénk mozgolódás támadt a csapatok között. Megitták a reggeli kávé és rajvonalakba felfejlődve foglalták el a hegy lejtőjén

készített támadó, vagy védekező állásaikat. Az egyik hegycsúcson, a honnan figyelemmel kísérhettem az eseményeket a nélkül, hogy észrevehettek volna, kényelmesen elhelyezkedtem. Egy ideig pompásan ment minden.

A csapatok minden irányban előre indultak. Tábori látszóval ellátott őrszemek a szomszédos magaslatokat kémlelték, és pontosan láttam azt a helyet is, a hol a vezérkari tisztek összegyűltek, hogy a teendők felől tanácskozzanak. Nemsokára megindultak és lassanként ahhoz a hegycsúcsához közeledtek, a melyen én állottam. Végül két csoportra oszlottak; az egyik, a melyhez a tábornok is tartozott, megállott, a másik pedig ama magaslat felé tartott, a melyen én feküdtem.

Legnagyobb rémületemre látom, hogy egyes tisztek felém indulnak. Azonnal felállottam, elbujni még csak meg sem próbáltam, hanem elővettem vázlatkönyvemet és egy «Hajnalhasadás a hegyek között» című vázlat rajzolásához kezdtem. Nemsokára észrevettek; néhány tiszt felém tartott, odajött és beszédbe ereszkedett velem, mert nyilván meg akarta tudni, hogy ki vagyok és mit akarok.

Az én elvem az: barátságos arczczal vagy egy bottal az ember minden bajon átvergődhetik. Ebben az esetben a bottal nem mentem volna sokra, tehát egész szokatlanul barátságos arczzal vágtam, megmutattam vázlatkönyvemet és megmagyaráztam nekik, hogy különös becsvágy ösztönöz arra, hogy a «Farkasfog»-at hajnali világításban lerajzoljam.

Tiszteletteljes érdeklődést tanúsítottak tőlem.
Egy angol altábornagy kémkedése.

Mindez új volt számomra. Például mikor az egyik térképet elém teregették, megjegyeztem, hogy tulajdonképen mindegyik hegyi ösvénynek rajta kellene lennie. A tiszt azonban azt válaszolta, hogy ez szükségtelen, mert emberei valamennyien itt születtek és a hegyek között minden talpalatnyi földet ismernek. Az ilyen ösvényeket a hegy-csuszamlások és a vízmosások hetek vagy legfeljebb hónapok mulva úgis elpusztítják, újak keletkeznek, a térképen való feltüntetésük tehát csupán zavart okozhatna.

Amikor azt állítottam, hogy művész vagyok.

Hegymászó képességeimet kipróbáltam még egy másik alkalommal is, a mely bizonyos tekintetben hasonlít az előbbi kalandomhoz.

Feljebbvalóim egy hegy térképét nyújtották át, a melyről látható volt, hogy ott rövid idővel ezelőtt három új erődítés épült.

Tudtuk jól, hogy körülbelül hol fekehetnek az erődök, nagyságukról és felszerelésükről azonban hiányoztak a részletek.

Az erődökhöz közel fekvő városba való érkezésem után szemlét tartottam azokban a hegyekben, a melyekben az erődítések épültek. A fogadós útján megismerkedtem néhány helybeli előkelőséggel és megkérdeztem tőlük, hogy vadászhatnak-e a közeli hegyekben foglyokra és más vadakra. Elmondta nekik, hogy nagy örömem telne benne, ha a vidékükön néhány napig vadászhatnak is, meg rajzolgathatnék is. Azt is megkérdeztem tőlük, vajjon bérelhetnék-e sátra-

kat és öszvéreket; a helybeliek ekkor egy derék öszvérhajcsárt ajánlottak, a ki a környéket jól ismeri és megfelelő pihenőhelyet is ajánlhat.

Felfogadtam ezt az embert; azt mondtam neki, hogy az ő vezetésével be akarom járni a vidéket, hogy valami szép tartózkodási helyet találjak és egyidejűleg a környéket is megismerjem. Együtt indultunk el és meglehetősen hosszú ideig gyönyörű országúton haladtunk, a mely a hegyekbe vezetett. A mikor az út emelkedni kezdett, kísérem azt ajánlotta, hogy térjünk le róla és ereszkedjünk le a szakadékbá; ott haladhatunk egy darabig és később ismét visszatérhetünk az országútra.

Azután megmagyarázta, hogy ez az országút tulajdonképen katonai út és hogy ott fenn egy őrház előtt őrszem ügyel, a kinek szigorú utasítása van arra, hogy senkit tovább ne bocsásson.

Az őrt ilyen módon szerencsésen kikerültük, és a mikor ismét visszatértünk az országútra, a hegycsúcs már nem is volt nagyon messzire tőlünk. Még egy darabig haladtunk az úton, azután felmáztunk egy kicsiny, de nagyon meredek dombra, a mely bal felől emelkedett.

Már-már a csúcsán voltunk, a mikor vezetőm megértő vigyorgással fordult felém:

— Ha ide vet egy pillantást, akkor meglátja, a mit látni kívánt.

Odanéztem, a hová a vezető mutatott, és megpillantottam az egyik ujonnan épült erődöt. Bizony ez volt, a mit látni kívántam, — az erőd úgy terült el szemeim előtt, mint a térképen. Madártávlatból csak épen fel kellett rajzolnom, hogy az összes tervek birtokában legyek.

Túloldalon, a másik hegycsúcson megpillantottam a másik erődöt és mögöttem a harmadiknak egy részét; tovább, valamivel magasabban, a többi erőd tűnt elém. A várak valóságos tömege közé jutottam! Arról a helyről, a hol épen állotunk, pompás kilátás nyílt a hegyekre és rájuk mutatva szólottam:

— Csakugyan jó helyre vezetett.

Az öszvérhajcsár ismét gúnyosan nevetett és az alattunk fekvő erőd felé intvén, megjegyezte:

— Igen, — azért mégis csak erre felé van a legszebb kilátás.

Úgy látszik, ez az ember tökéletesen tisztában volt szándékaimmal.

Az erődök alatt volt a tengerszoros, a melyeknek védelmére az áthaladó hajók ellen tulajdonképpen készültek. Azonnal hozzáfogtam a vázlat elkészítéséhez, de óvatosan ügyeltem arra, hogy az erődítési területet valahogy bele ne rajzoljam, részben azért, hogy vezetőmet gyanuja alaptalanságáról meggyőzzem, részben pedig azért, hogy elfogatásom esetére a vázlatot ártatlanságom bizonyítására használhassam fel.

Kísérőm később önként felajánlotta, hogy lemegy az erődítésbe és felhívja a testvéröccsét, a ki tüzér és az ágyúkról stb. az összes felvilágosításokat megadhatja.

Ez túlságosan szép volt ahhoz, hogysem bizmatlanná ne tett volna, én azonban tettetett közönyt nyel jegyeztem meg, hogy örülni fogok, ha megismerhetem az öccsét. Vezetőm elindult az erődítés felé. Alig tűnt el szemeim elől, gyorsan egy szomszédos dombra siettem, a hol elbujtam

arra az esetre, ha fegyveres katonák kíséretében térne vissza, hogy elfogasson.

Rejtekhelyemen a kalapom bélésének belső oldalára lerajoltam az erődítést és összes ágyúit és miután a bélést ismét visszahelyeztem, valóságos lázzal folytattam a tájképvázlatot, hogy a vezetőnek eszébe se juthasson, hogy távollétében más dolgokkal is foglalkoztam.

Az öszvérhajcsár nemsokára megjött; és miután csak egyetlen ember volt a kíséretében, ismét visszatértem arra a helyre, a honnan az ímént eltávozott és barátságos mosolylyal fogadtam az érkezőket.

A tüzér rendkívül közlékenynek mutatkozott és kimerítően beszélt ágyúiról, elmondta, hogy mily nagyok, mily messzire visznek, milyen pontosan találhatnak stb. Még azt is közölte velem, hogy évenként egy elavult, más célokra már nem is használható hajót vontatnak a tengerszorosba, hogy az erődítések ágyúit kipróbálják rajta. Szinte aggodalommal jegyezte meg azután:

— Mi a 3-as számú erődhöz tartozunk, és eddig még egyetlen egy járműnek sem sikerült az első és második erődön áthaladni. Valamennyien elpusztulnak, még mielőtt eljutnának hozzánk.

És megjelölte a pontos lőtávolságokat, elmondta, hogy minden alkalommal hány lövést adnak le és közléseiből kitűnt, hogy egész jól dolgoznak.

Sok részletet tudtam még meg, így például azt, hogy milyen nagy a védősereg, hogyan élemezik a katonákat, milyen intézkedések történtek a betegek és sebesültek ápolására stb. Néhány

nap mulva értékes anyaggal indulhattam hazafelé és a búcsú alkalmával barátaim legjobb kívánságai mellett annak a reményüknek adtak kifejezést, hogy nemsokára ismét visszatérek fogolyvadászatra. Egyiküket azonban nem sikerült megtesztenem: az öszvérhajcsárt, a ki sem azt el nem hitte, hogy művész, sem azt, hogy sportember vagyok.

Hogyan játszottam ki egy német őrszemet.

Más alkalommal meg akartam tudni, hogy egy bizonyos ország gyalogságát hogyan oktatják a kézfegyverek használatára. Fülünkhöz jutott, hogy ebben az országban új gépfegyverrel próbálkoznak, a mely különösen gyorsan és pontosan lő. Fényképekről ugyan láttuk az új fegyver kaliberét és általánosságban ismertük a modellt, a gépfegyver valódi képességeiről azonban csak találgatásokba bocsátkozhattunk.

Ezúttal a legtanácsosabbnak tartottam, ha nem öltözöm áruhába. Egyszerűen elindultam azokba a helyőrségekbe, a melyekben néhány tisztet ismertem. Az ő révükön azután más tisztekkel is megismerkedtem és lassankint olyan barátság támadt közöttünk, hogy résztvettem közös étkezéseiken és az estéket is az ő társaságukban töltöttem el. Lovaiakat rendelkezésemre bocsátották, szolgálati útjaikon elkísértem őket, hadigyakorlataiknál jelen voltam. A mikor azonban a lövőtérhez közeledtünk, mindig udvariasan, de határozottan felszólítottak, hogy ne menjek velük tovább, hanem várjam meg, a míg vissza-

ternek, mert itt olyan dolgokról van szó, a melyeket feltétlenül titokban kell tartaniok. A lövőtér történetéről semmiféle felvilágosítást nem lehetett tőlük kapni.

Két vigyázatlan angol barátom valamelyik napon megállott a lövőtér bejáratánál és azonnal elfogták őket. Alig néhány órát töltöttek ugyan fogságban, a helységből azonban kiutasították őket, a nélkül, hogy céljukat elérték volna. Tehát nekem is a legnagyobb óvatossággal kellett eljárnom. Csak itt-ott, nevezetesen egy-egy különösen jó hangulatban töltött este után sikerült barátaimtól valami jelentéktelen megjegyzést kicsikarni az új gépfegyverről. Így lassankint megtudtam valamit róla, és hallottam azt is, hogy mozgásban levő célzt sohasem talál el, mert a katonák még az álló célra is csak ügygebajjal tudnak lőni. De ez volt minden, a mit megtudtam.

Ez az eredmény persze nem elégített ki és így célomat egy másik helyőrségben, a melyben nem ismertek, más utakon próbáltam elérni. A lövőtér körül itt sűrű fásor húzódott, és ezenkívül még egy áthághatatlan sövény kerítette be, a melynek két oldalán katonák őrködtek. A lövőtérre jutni, vagy a kerítés mentén körülmenni tehát nagy nehézségekbe ütközött.

Egy napon ott bolyongtam a lövőtér közelében, még pedig olyan helyen, a mely a bejáratától meglehetősen távol esett. Valahol azután leheveredtem a fűbe, látszólag azért, hogy kicsit aludni próbáljak. Valójában azonban erősen hegyeztem a fülemet és megpróbáltam a lövések

dörgéséből és a vasból készült czéltábla csatogásából kiszámítani az új gépfegyver gyorsaságát és találatainak biztonságát. Mikor ilyen módon bizonyos eredményekre jutottam, valamivel közelebb mentem a lövőtérhez, mert azt reméltem, hogy valamit mégis csak megláthatok abból, ami belül történik.

Az őrszem épen hátat fordított, tehát odarohantam a sövényhez. Nem tudtam ugyan átmászni rajta, az egyik helyen azonban meglazítottam a deszkalapokat és elég jól megfigyelhettem a lövőtér eseményeit.

Mialatt kellemes kötelességemet teljesítettem, az őrtálló katona legnagyobb rémületre hirtelen megfordult és felém tartott. Az ilyenfajta megfélemlítésekre azonban mindig el vagyok készülve. A deszkalapot gyorsan a helyére illesztettem, egy üveg pálinkát, a melyet külön erre a czélra magammal hoztam, kivettem a zsebemből és ráöntöttem a ruhámra. Mikor azután az őr utólért, azt kellett hinnie, hogy részeggel van dolga, mert a szesz csak úgy dőlt belőlem, és nyájasan megínlaltam pálinkával.

Nem tudott kiokosodni belőlem és ezért barátságosan, de határozottan elvezetett, és mielőtt elbúcsúzott tőlem, azt tanácsolta, hogy menjek haza. Ezt természetesen nem mondtam magamnak kétszer.

A kém gyanakodása.

A hivatásos kémkedésnek, sajnos, van rossz oldala is: bizalmatlanná teszi az embert mindenki,

még olyanok iránt is, akik pedig mindenáron valami szívességet szeretnének tenni neki. A külföldön nemrégén új tábori ágyúkat készítették és a legnagyobb titokban próbálták ki őket. Az illető ország, hogy senki ne tudhasson róla, egyik gyarmatában végezte a kísérleteket. Az én feladatomból az volt, hogy részleteket tudjak meg az ágyúról. A gyarmatra való érkezésem után azt hallottam, hogy az új ágyúk egyik ütegét a vasúti vonal egyik távolabb eső pontján próbálják ki.

A vasútnak ez az állomás csupán egyszerű megállóhelye volt, a melynek még csak a közelében sem volt falu, és ilyen körülmények között nagyon nehéznek látszott ott maradnom, a nélkül, hogy észre vegyenek. A menetrendből azonban kitűnt, hogy a naponta közlekedő személyvonat ezen az állomáson fél óra hosszát vesztegel, mert más mozdonyt állítanak eléje. Arra kellett tehát törekednem, hogy ezt a rövid időt, a mely megfigyelésem számára rendelkezésemre állott, a lehető legjobban kihasználjam.

A helyi vonaton szép kényelmesen utaztunk és megálltunk minden kis állomáson. Az egyik ilyen jelentéktelen megállóhelyen új utas szállott be fülkémbe. Útitársam ugyan láthatólag beteg és rosszkedvű volt, mégis szóba ereszkedtem vele; a földről és a gabonáról beszélgettünk.

Végre elérkeztünk arra az állomásra, a hol az ágyúk voltak. Kinéztem a vasúti kocsí ablakán, és ki irhatná le örömemet, mikor az egész ágyúüteget a pályaudvar előtt pillantottam meg. Az utasok kiszállottak a vonatból, hogy a hosszú ülésben elzsibbadt tagjaikat kinyújtsák, én pedig

nagy lépésekkel siettem az állomás elé, hogy közelről is megtekintsem azt, a mi miatt ide jöttem.

Az őrtálló katoná épen a másik oldalon járt és így elég jól megtekinthettem a závarzat mechanikáját, az ágyúk csöveit és más egyebet. Az őrközben észrevette jelenlétemet és nemcsak ő maga sietett hozzám, hanem még egy másik embert is hívott segítségül, a kit az állomásépület másik sarkán eddig még nem vettem észre. Az őrség altisztje volt. Azonnal rám támadt és a szidalmak egész tömegével árasztott, a miért engedelem nélkül ide jöttem. Megpróbáltam neki megmagyarázni, hogy csak ártatlan utas vagyok, a ki a vonat hosszú veszteglését használja föl arra, hogy egy kicsit mozogjon és az ördög törődik az ő elkorhadt öreg ágyúival. A beszéd nem használt, visszakergetett a pályaudvarra.

Visszatértem a vasúti szakaszba, elővettem látsövemet és a kocsiból folytattam megfigyeléseimet. A pályaudvar előtt álló ágyúkat kitünően láthattam és az ágyúk felirata pontosan tájékoztattott az ágyúk súlyáról, kaliberéről, stb. Mialatt odanéztem, egyszerre csak elzárja valami előlem a kilátást, és mikor feltekintek, észreveszem, hogy az altiszt bepillant a kocsiba. Ismét tettenért; egyelőre azonban nem történt bajom.

Útitársam is elfoglalta helyét, a mozdony fűtőlt és a vonat lassan elindult. A további beszélgetések során néhány megjegyzést tettem útitársam beteges színére és hogyléte felől érdeklődtem. A szegény ember könnyezve vallotta be, hogy nem testi, hanem lelki beteg. A farmján tönkrement és avval a szándékkal ült vonatba, hogy megöli

magát; csak az én jelenlétem akadályozta meg terve kivitelében. Az életben nem leli többet örömét és nem tudja, hogy mit kezdjen vele. Azután mindenféle részletet mesélt veszteségeiről, én meg tanácsokat adtam neki, a melyeket egyik barátomtól hallottam, a ki szintén a közelben gazdálkodott. Az első tíz évben ő is a tönk szélére került; a tizennegyedik évben azonban megtalálta a gazdálkodás helyes módját és kitünő üzletekhez jutott.

Szavaim új reményeket ébresztettek kétségbeesett útitársamban. Megnyugodott és ismét nagyobb bizalommal beszélt a jövőről. Végül a következő szavakat intézte hozzám:

— Ön nagy szolgálatot tett nekem; a jótettet hasonlóval akarom viszonzni. Tudom, hogy ön német kém és azon az állomáson, a hol vonatunk az éjszakát tölti, önt elfogják. Egy altiszt az előbbi állomáson felismerte önt és míg a táviróhivatalban tartózkodtam, hallottam, hogy a végállomás katonai parancsnokának táviratot küld, a melyben jelenti, hogy az ágyúkat német kém tekintette meg, a ki evvel a vonattal, ebben a kocsiiban utazik tovább.

Pompásam mulattam a tévedésen és kijelenttem, hogy sohasem voltam német.

— Ez persze nem sokat változtat a dolgon, — vélte útitársam. Önt azért épen úgy elfogják, ha a végállomásig utazik. Én magam — folytatta szavait — a legközelebbi megállóhelyen kiszállok, mert a farmra megyek és önnek is azt ajánlom, hogy jöjjön velem. Töltse az éjszakát egy vendégfogadóban és a holnap reggeli személyvonattal

utazzon tovább, akadálytalanul, azon az állomáson át, amelyen önt a katonai parancsnok a éjszaka várja.

Azt feleltem, hogy én, angol ember létemre, semmitől sem félek és még ma tovább utazom.

Útitársam a következő állomáson csakugyan kiszállott és miután szívélyesen elbúcsúztunk egymástól, folytattam utamat. Mielőtt azonban vonatunk elérte azt az állomást, a melyen az éjszakát kellett töltenie, megegyeszer megállott. Barátom intései alapján itt kiszállottam és éjszakára szobát vettem a helység kis vendégfogadójában. Útitársam tanácsát továbbra is megfogadtam, a következő reggel az első vonattal tovább utaztam és baj nélkül haladtam át azon az állomáson, a melyen előtte való éjszaka hiába vártak rám. Az útitársam meghívását, hogy vele együtt szálljak ki, azért nem fogadtam el, mert lehetségesnek tartottam, hogy csak csapdát állít elélem és meg akarja tudni, vajjon csakugyan kém vagyok-e; ha elfogadtam volna ajánlatát, talán elfogatott volna. Így ép bölrel menekültem és mégis mindent megtudtam, a mit az új ágyúról meg akartam tudni.

Hogyan játszottam ki egy török őrszemet.

A törökök rövid idővel ezelőtt új erődöt építettek, és rám az a feladat hárult, hogy az építés módjairól és tervéről egyet-mást megtudjak. Valamelyik reggel, még napfölkelte előtt hagytam el a városi vendégfogadót, mert azt reméltem, hogy ilyen kora hajnali órákban nem találók őrtálló

katonát, zavartalanul végezhetem méréseimet és akadály nélkül haladhatom az erődítést.

Már szépen lerajoltam munkámban, a mikor a homokbuczkák között egy embert pillantottam meg, a ki kémlelve tekintgetett körül és el akarta kerülni, hogy velem találkozzék. Sejtettem, hogy nem jár jó uton. Ki akartam térni előle, mert azt hittem, hogy az őrséghez tartozik és el akar fogni.

Ezzel természetesen annak a veszedelemnek voltam kitéve, hogy az erődítésből észrevesznek, és rövid idő múlva csakugyan meg is szólított egy őrtálló katona. Nem értettem ugyan, hogy mit beszél, mikor azonban előrántotta a fegyverét és célba vett vele, megértettem, hogy mit akar. A mozdulata arra ösztönzött, hogy fedezéket keresek egy homokdomb mögött, olyan gyorsan a hogy csak lehet. Itt leültem, hogy kissé magamhoz térjek az ijedségtől.

Ki tudja azonban leírni rémületemet, midőn pár percz múlva megpillantom barátomat, a «bujkálót», a ki egy szomszédos homokdomb mögül óvatos léptekkel igyekezett előre. Nem volt időm arra, hogy kitérjek előle, és mikor megpillantott, észrevettem rajta, hogy inkább el akar szökni mellőlem, mint elfogni engem. Kiderült, hogy kölcsönösen félünk egymástól és e kölcsönös bizalmatlansággal eltelve, közeledtünk egymáshoz.

Francia nyelven kezdtünk beszélgetni és csakhamar megtudtam, hogy különböző nemzetek számára, de ugyanannak a célnak a szolgáltatában állunk. Elhatároztuk tehát, hogy egyesült erővel fogunk dolgozni. Az egyik homokdomb mögött összehasonlítottuk feljegyzéseinket, és

kiesztünk egy kis cselfogást, a melytől azt reméltük, hogy segítségével az egész erődítési tervet megszerezhetjük.

Barátom, háttal az erődítés felé, olyan helyen, a hol mindenki láthatta, szivarra gyújtott s úgy tett, mintha az erődítés tökéletesen hidegen hagyná.

Evvel a komédiával az őrszem figyelmét akartuk lekötni, mialatt én az erőd másik oldalán minden részletükben kiegészítettem rajzainkat.

Csak késő éjszaka találkoztunk új barátom szobájában, a hol közösen kidolgoztuk a rajzokat, úgy hogy főhadiszállásának az erőd pontos tervével kedveskedhetett mindegyikünk. Néhány nappal utóbb együtt utaztunk el a gőzhajón Maltába; itt elváltak utaink és mindegyikünk visszatért hazájába, — ő Olaszországba. Malta szigetén néhány napig várunk kellett, a míg hajóink elindultak. Az angol szigeten én voltam a háziúr. A kikötő bejáratánál felhívtam figyelmét a nagy 110 tonnás ágyúkra, a melyek a bejárat védelmére szolgáltak és csak a vak figyelmét kerültkették el. Megmutattam neki ezenkívül különböző más, érdekes ütegeket, a melyeket szintén mindenki láthatott, de persze elmulasztottam figyelmessé tenni olyan érdekes pontokra, a melyek bizonyára nagy mértékben felkeltették volna érdeklődését.

Az olasz kém Maltát avval az érzéssel hagyta el, hogy a sziget meglátogatásával kormányának becses szolgálatokat tett és hogy szerencséjére oly együgyű emberre akadt, mint a milyen én vagyok, a ki mindent megmutatott neki.

A sors néhány évvel utóbb ismét összehozott bennünket és alkalmat adott neki arra, hogy a

Malta szigetén néki tett szívességeket visszonzhassa. Abban az időben ő egy olasz gyarmaton épült nagy fegyverraktár igazgatója volt. A raktár egy citadellában volt elhelyezve, magas hegy tetején, a mely alatt vad folyó rohant.

Azt a parancsot kaptam, hogy bizonyosságot szerezsek arról, vajjon lehet-e a bennszülötteket mozgósítani arra az esetre, ha a megszálló csapatokat másfelé szolítaná a háború, és vajjon milyen módon történt gondoskodás a bennszülöttek fel-fegyverzéséről?

Tudtam, hogy a fegyverraktár élén az én barátom áll, első dolgom volt tehát felkeresni. Meghatározott tervet arra, hogy a szükséges felvilágosításokat megkapjam tőle, még nem készítettem. Barátom megmutatta a város nevezetességeit, végig vezetett a folyó mentén és végül meghívott a citadellába.

Szerencsés véletlen juttatta eszembe, hogy a citadellát tulajdonképen minden nagyobb költség nélkül villamos világítással lehetne ellátni, mert hiszen az alatta rohanó ár könnyen hajthatna egy dinamo-gépet. Ez a gondolat úgy megkapott, hogy mikor áthaladtunk a laktanyán és a fegyverraktár többi épületein, barátomat ismét és ismét figyelmessé tettem arra, mily könnyű és mily olcsó volna a villamos világítást bevezetni. Lassankint sikerült is őt meggyőzőnem arról, hogy itt az ő érdekéről van szó, a melynek számára könnyen megnyerheti feljebbvalóit.

Mikor barátom mindent megmutatott, így szólott hozzám:

— Talán nem tulajdonít olyan nagy fontos-

Egy angol altábornagy kémkedése.

bebocsátani. Mikor azonban az amerikai nő azt mondta, hogy jó barátságban van a pasával, ki nyitották a kaput.

A pasa elbűvölő szeretetreméltósággal fogadott bennünket. Körülvezetett lakásán, a melyteli van régiségekkel, majd bejárta velünk az egész erődítést és bemutatta a régi és új védelmi felszereléseket. Végül az ágyúkat is megnézhattuk. Az erőd egyik elő részén vitorlavászon takaróval leborítva ott állott két új ágyú.

Nagyon izgatott lettem, a mikor megpillantottam a letakart ágyúkat és titokban megkértem kísérnőmet, beszélje rá a pasát, hogy engedje megnézni őket. Vendéglátó gazdánk a kérést habozás nélkül teljesítette, — nyilván azt hitte, hogy én is amerikai vagyok, — és széles mosollyal jegyezte meg:

— Ime, itt vannak a mi legújabb ágyúink.

Szinte remegtem, a mikor a takarókat lehúzták róluk. Hamarosan felismertem, hogy ezek az ágyúk ugyan egészen újak, de még sem különösen modernek és nem valami erősek. A török csak hamar felfedte az egész titkot:

— Hogy azt a látszatot keltsük, mintha új ágyúkkal szereltük volna fel erődítésünket, — szólt meg a pasa, — és ezáltal is növeljük védekezésünk erejét, közhírré tettük, hogy ezeket az ágyúkat itt eltakarva rejtegetjük a kémek pillantásai elől.

Más ízben az volt a feladatom, hogy a Dardanellák néhány védelmi művét tekintsem meg, és a legjobbnak azt találtam, ha a tenger felől közelítem meg őket. Egy Odessza és Liverpool között

közlekedő régi gabonaszállító hajóra szállottam fel, és az út, a melyet ezen a hajón tettem meg, egyike volt a legszebbeknek és a legsajátságosabbnak, a melyekre szolgálati ügyben vállalkoztam.

Az ilyen, egészen a szellőztetőig gabonával tele rakott hajó, várakozásom ellenére kiválóan alkalmas a czirkálásra. A kapitány és felesége a híd alatt épült kényelmes kabinokban lakott; a fedélközön disznók és tyúkok dézsmálták a rakományt. A kapitány felesége skót nő volt, tehát pompásan főzött.

Tiszta és kényelmes volt minden és a kapitány szolgálatkészen állott rendelkezésemre, hogy a partvédelmi felszereléseket minél pontosabban tekinthessem meg.

Valójában én voltam a parancsnok, legalább is én adtam ki a hajó útjára és kikötésére vonatkozó rendeleteket. Így hajóztunk a Dardanellák egyik oldalától a másikhoz, és ha olyan erődítéssel kerültünk szembe, a melyet alaposabban kellett szemügyre vennem: kikötöttünk.

A hajó ide-oda útja természetesen nem maradt észrevétlenül. Ha azonban a révkalauz kivonult, hogy kiderítse, miért vetettünk horgonyt, csakhamar meggyőztük arról, hogy kormányunk elromlott és azért kellett megszakítanunk az utunkat, mert a gépet ki akarjuk javítani.

Ha a hajó kikötött, csónakba szállottam, állítólag azért, hogy halászni menjek, a valóságban pedig azért, hogy az erődök közvetlen közelében czirkálhassak, és horgászhasak nem ugyan halak, hanem hírek után, azaz megállapíthassam,

milyenfajta ágyúkat alkalmaznak és lerajzolhassam az ágyúk helyét és a lőrésből ítélve, lőtávolsukat. A hol szükségesnek látszott, támadó és más célokra méréseket eszközöltünk és kicsiny térképeket készítettünk a partraszállásra alkalmas vidékekről.

Egy érdekes feladat.

A csatatér éjjeli megvilágításáról érdekes találmány híre érkezett hozzánk. Egy kémiai preparátumról volt szó, a melylyel bármely pillanatban nagy területet nappali világgá tálalhatunk elárasztani. Az egyik hír szerint a preparátumnak olyan nagy a világító ereje, mint a fényszóróé és a katona mégis kényelmesen zsebében hordhatja. A szer összetétele és a kísérletek fölött azonban a legmélyebb titoktartás fátyola lebegett. Ugyanaz a hadsereg próbálkozott még egy megfigyelő léggömbbel is, a mely a legújabb rendszerű készülékekkel volt felszerelve. Még az a hír is járta, hogy a felderítő szolgálat e két hatásos eszköz mellett kitaláltak még egy új módszert is, a mely lehetővé teszi, hogy a lovassági csapatok könnyű szerrel és rövid idő alatt keljenek át széles folyamokon.

Az európai nemzetközi helyzet abban az időben meglehetősen feszült volt, lehetségesnek látszott tehát, hogy ezeket a híreket, mint oly sok más, csak azért terjesztették, hogy az illető hadsereget különösen harczrakésznek tüntessék fel. Azt a parancsot kaptam tehát, hogy megvizsgáljam, mi igaz ezekből a hírekből?

Nehéz volt dolgozni abban az országban, a melyben a kémkedés ellen a legmesszebbmenő rendőri intézkedéseket tették, és épen ezért meglehetősen kilátástalannak látszott a kísérletem, mert hiszen bizonyos voltam benne, hogy minden lépésemet figyelik. Később azonban rájöttem, hogy e rendőri intézkedéseket épen sokszerűségük folytán lehet kijátszani, mert ha az ember megfelelő bátorsággal indul útjára, az éber rendőr azt hitte, hogy rajta kívül még más is figyel az illetőnek lépéseit és ébersége gyakran ellankadt egy küssé.

Azután meg a kémek rendszerint egyedül dolgoznak, míg én ezuttal testvérem kíséretében jelentem meg. Két ember sohasem kelt olyan feltűnést, mint egy, és ketten könnyen azt a látszatot keltik, hogy turisták, a kik csak a tájék szépségei iránt érdeklődnek. Az egyedül utazó férfi sokkal inkább magára vonja az emberek figyelmét és sokkal hamarabb kelt gyanut.

Az országba való bevonulásunk nem volt szerencsés. A vasuti kocszi egyik ablaka miatt ugyanis összevesztünk a kalauzzal; ő ragaszkodott hozzá, hogy zárjuk be, mi pedig nyitva akartuk tartani.

Velünk együtt utazott egy tekintélyes úr, a kiről jó kedvemben kis vázlatot készítettem. Épen elkészültem a rajzzal, a mikor egy kar hajlik át a vállam fölött és kiszakítja kezemből a képet. A kalauz titokban megfigyelte, hogy mivel foglalkozom és elvette tőlem a rajzot, hogy bizonyítéknak használja föl ellenem.

A vasuti kalauznak abban az országban majd-

nem olyan tekintélye van, mint az ezredesnek a hadseregben, nem tanácsos tehát kikezdeni vele. Mikor a végállomásra értünk, a csendőrök sorfala fogadott és a rendőrségre kísért bennünket. Felelnünk kellett a vasuton tanúsított magatartásunkért, hiszen ki mertük nyitni az ablakot, bár a kalauz azt követelte, hogy tartsuk zárva, azután meg egy «magasrangú» személyiség torzképét mertem megrajzolni.

A rendőrbiztos előtt nem titkoltuk el, hogy kik vagyunk és átnyújtottuk neki névjegyeinket. E pillanatig sötétben nézett ránk és még mielőtt a részleteket meghallotta volna, látszott rajta, hogy a kiszabandó büntetés felől gondolkozik. A mikor azonban testvérem névjegyén megpillantotta ezt a szót: «testörtiszt», evvel a kérdéssel fordult hozzánk:

— Azt jelenti-e ez, hogy ez az úr Viktória királynő öfelsége testőrségének tisztje?

Testvérem igenlőleg felelt és a rendőrbiztos egy csapásra megváltozott. Felugrott a székéről, helylyel kínált meg és kijelentette, hogy csak tévedésről van szó. A testőrségnek nyilván nagy tekintélye volt hazájában. Kijelentette, hogy a vasuton még van ugyan néhány elavult előírás, a melynek parancsait, bár sokaknak terhére esik, követni kell, bennünket azonban természetesen nem feszélyezhetnek az ilyen jelentéktelen rendelkezések. Mentegetődzések és sűrű meghajlások közepette bucsuzott el tőlünk és ép bőrrrel távoztunk el a rendőrségről.

De nem sokáig maradtunk baj nélkül. Hiszen a főgondunk az volt, hogy a hol csak lehet, hozzá-

jussunk azokhoz a felszerelési tárgyakhoz, a melyek miatt felkerestük ezt az országot. A hadgyakorlatok valami ötven mértföldnyi távolságra fekvő helyen folytak, mire mi turistáknak öltözve haladéktalanul oda utaztunk. A pályaudvar közelében megszálltunk egy kis vendégfogadóban és a következő napokon óriási utakat tettünk, hogy a csapatokat követhessük és megfigyelhessük nagy területen folytatott gyakorlataikat.

Végül sikerült is a levegőben egy léghajót megpillantanunk; árkon-bokron igyekeztünk feléje, a míg elértük állomáshelyét. Mikor a léghajó azután leszállott, lekötötték a földre, a legénység visszament ebédelni a táborba és felügyelet nélkül hagyta. Beszálltunk a kosárba és pontos jegyzeteket vettünk fel a gyárról és a műszerek alakjáról olyképen, hogy tájékozva voltunk mindenről, még mielőtt a katonák visszatértek.

A következő célunk az volt, hogy megismerjük azt a világító szert, a melyet az éjjeli harcoknál akartak alkalmazni. Vándorlásaink során egy nagyobb erődítésre bukkantunk, a melyről az éj folyamán fényszóró világított. Az erőd körül mintegy husz yardnyi távolságban felállított táblák hirdették, hogy körzetükön belül tilos tartózkodni. Meg voltunk győződve róla, hogy ha egyszer bejutunk erre a tilos területre, mindegyik őrszem vagy titkos rendőr természetesnek fogja venni, hogy megvan az engedelmség arra, hogy ott tartózkodjunk.

Megpróbáltuk hát a dolgot, a mely kitűnően sikerült. Bátran, habozás és félelem nélkül halad-

tunk át a táboron és senki meg nem szólított bennünket. Csak az elzárt területen át juthattunk az erődítésbe, és ott oly szabadon jártunk-keltünk, mintha a miénk lett volna.

Csak némi ügyességgel kell ismeretlen helyen úgy fellépni, hogy az ember idegen voltát azonnal fel ne ismerjék.

A mi a ruházatot illeti, a melynek nincs is nagy jelentősége, ajánlatos olyan kalapokat, cipőket és nyakkendőket viselni, a melyeket az ember abban az országban vásárol, a hol tartózkodik, mert az Angliában készült holmi bizonyára azonnal feltűnik a figyelmes rendőrnek.

Fontosabb az ember viselkedése. Úgy kell fellépni, mint az odavalók szoktak, hogy azt a látszatot keltse az ember, mintha hozzá szokott volna a helyi viszonyokhoz és kitűnően ismerné őket.

Ha az ember eljut egy ismeretlen erődítésbe, ne viselkedjék úgy, mintha idegen városban volna, s óvatosan ügyeljen arra, hogy beavatottnak lássék. Tegyen úgy, mintha jólismert uton haladna egy meghatározott cél felé és ne mutasson érdeklődést a környezete iránt. Ha tisztel vagy olyan hivatalnokkal találkozik, a kit mindenki köszönt, szintén üdvözlje őt, hogy fel ne tűnjék. Ha valami különöset akar megfigyelni, tegyen úgy, mintha újság olvasásába volna elmélyedve; városban közvetve figyelje meg, a mi érdekli, s ha alkalma van rá, használja tükörnek a kirakatok üvegjét.

Abban az országban, a hol voltunk, a kémkedést öt évi szabadságvesztéssel büntetik; a

büntetést pénzbírságra átváltoztatni nem lehet, és az ítélet ellen nincs fellebbezés.

Miután tehát az említett módon eljutottunk az erődbe, és — a mi ismét egészen más — szerencsén ki is jutottunk belőle, a sikertől felbátorítva, a sötétség beálltával, még egyszer megpróbálkoztunk vele. Az éj folyamán azonban az erőd ellenséges támadást várt és ezért egész sereg gondosan figyelő őrszemet állított fel. Ez a körülmény természetesen nagyon megnehezítette terünk megvalósítását. A főállások leple alatt próbáltuk kikutatni, hogy hol áll az őrszem. Sikerült végül az őrtálló katonát megkerülni és elérni a várat.

Ezuttal oly észrevétlenül kellett átsiklanunk, a hogy csak lehetett, és ez is sikerült. Szerencsés véletlen folytán a világító rakéták kipróbálása előtt érkeztünk. Mindenkinek a figyelmét kizárólag e kísérletek tartották lekötve és senki nem vett észre bennünket. Láttuk az előkészületeket és a kísérletek eredményeit, és miután az összes részleteket pontosan megfigyeltük és megszereztünk néhány rakétát, továbbá a világító anyagot, eltávoztunk. A kincseket habozás nélkül egy bizalmasunkhoz juttattuk, a ki Angliába szállította őket.

Ezután arról akartunk meggyőződni, hogyan usztat át a lovasság a folyón. Egy hozzánk érkezett értesítés alapján valamelyik reggel tíz óra előtt a folyópart megjelölt részén jelentünk meg. A hivatalos attasékkal közölték, hogy egy lovassági dandár tíz órákor ezen a ponton át fog usztatni és ez időtájt érkezik meg az ő különvonatuk.

Mi szerencsére egy fél órával korábban voltunk ott. Láttuk, hogyan lovagol a folyó felé az egész dandár és hogyan hatol át egy meglehetősen mély gázlón, még pedig úgy, hogy a lovak, bár nagyon vizesek lettek, nem usztak.

A tulsó parton visszamaradt néhány lovas katoná. Később kiderült, hogy igazán jól úszni csak ezek az emberek és ezek a lovak tudtak. Mikor a különvonat megérkezett, az attasék kiszállottak és partra mentek, a dandár nagyobb része víztől csöpögve már átkelt volt, míg a többiek éppen abban a pillanatban usztattak át a folyón.

Az urak természetesen azt jelentették, hogy az egész dandárt látták átusztatni a folyón. Ilyen módon gyakran készülnek jelentések, a melyek nem egészen fedik a valóságot.

Végre elesiptek bennünket.

Miután egy ízben nappal és egy ízben éjszaka minden akadály nélkül jutottunk be az erődítésbe, több egymásután következő éjszakán megisméltük merész kalandunkat és megfigyeltük a fényszórókkal, a világítópisztolyokkal és világító golyókkal eszközölt kísérleteket. Tájékozódunk tehát mindenről, a mit érdemes volt megtudnunk, további látogatásainknak tehát igazán nem volt célja többé. Időközben azonban megtudtuk, hogy még egy utolsó kísérletet tartanak a császár előtt is, és miután ez alkalommal nagy tűzijátékra volt kilátás, nem tudtam ellenállani a kísértésnek, hogy az erődítésbe még egyszer be ne menjek.

A megszokott uton indultam el, még jóval a

császár érkezése előtt, míg testvérem kívül maradt, hogy a fényhatásokat a támadó szempontjából vizsgálgassa. Az erődítésen belül azonban ezuttal nem találtam mindent úgy, mint máskor. Sok tiszt és több rendőr volt ott, mint a mennyit szerettem volna. Meg is bántam vállalkozásomat és elindultam, hogy kijussak.

Visszafordultam, és a mikor a sötét uton haladtam visszafelé, megpillantottam a császári kocsi lámpáit, a melyek rám világítottak. Az első hínó elhaladt mellettem, és ekkor én a legostobbábat cselekedtem, a mit ebben a pillanatban csak tehettem: elfordítottam az arczomat, hogy a lámpák fényében fel ne ismerjenek. Mozdulatom felkeltette az első kocsiban ülő szárnysegéd gyanúját.

Azonnal megállította a fogatot, a következő pillanatban már rám rontottak, megragadtak, szó nélkül a kocsiba löktek és visszahajtottak velem az erődítésbe. Megkérdezték tőlem, hogy ki vagyok és mit akarok, az erődítésbe való érkezésünk után pedig átadtak néhány tisztnek, a kik szintén vallatóra fogtak.

Csak annyit mondhattam, hogy angol vagyok, a hadgyakorlatokat végignéztam és éppen a pályaudvar felé igyekeztem (a mely tíz mértföldnyi távolságra volt a helységtől!). Ez nagyjából fedte is az igazságot, az urak azonban nem elégedtek meg vele, mert kocsira ültettek és egy tiszt kíséretében a pályaudvarra küldtek, hogy a rendőrség ott átvegyen és a fővárosba szállíttasson.

Ez tanulóéveimben történt; akkor még elkövettem azt a vigyázatlanságot, hogy néhány

feljegyzést hordtam magamnál, a melyek ugyan olvashatatlanok voltak, de bűnösségem bizonyítására talán mégis csak fel lehetett őket ellem használni.

Jegyzeteimet tehát útközben apró darabokra szakítottam és a mikor kísérom a másik oldalon kinézett, lassankint kiszórtam őket a kocsi ablakán. A pályaudvaron kiderült, hogy a vonat elindulásáig még van időnk, és ezért engedelmet kértem arra, hogy a vendégfogadóból elhozzam a holmimat. Megkaptam az engedelmet és egy rendőrtiszt kíséretében felmentem a szobába.

Gyorsan becsomagoltam és a szeretetreméltó rendőrtisztviselő még segíteni is próbált, mert táskámba dobálta mindazt, a mi a szeme elé került. Szerencsétlenségemre olyan tárgyakat is, a melyek a testvéreméi voltak. Miután nem szerettem volna, hogy az ő jelenlétéről is tudomást szerezzenek, ezeket a tárgyakat, míg a rendőrtisztviselő hátat fordított, ismét kivettem a táskámból és az öcsém ágyába dugtam.

Elkészültem a csomagolással és most még szükségesnek tartottam, hogy testvéremet figyelmeztessem. A rendőrtiszt felhívta a fogadóst és mialatt nagy lassan kifizettem a számlámat, néhány figyelmeztető sort vettem egy darab papírosra. A czédulát titokban a gyertyatartó alá rejtettem, a hol nem kerülhetett el testvérem figyelmét. Azután visszatértem a pályaudvarra és megkezdtém önkéntelen utazásomat a főváros felé, még pedig egy tiszt kíséretében.

A jóakarató és vendégszerető tiszt — mivel angol vagyok — hat üveg sört vásárolt be, és a

kora reggeli órákban segített tartalmukat elfogyasztani.

A fővárosba érkezésünk után egy szállóban helyeztek el, elvették tőlem útleveletem és megparancsolták, hogy addig maradjak ott, a míg nem hívnak. Ha akarom, megnézhetem a várost is, külön engedelem nélkül azonban nem távozhatom el a város területéről. Csakhamar rájöttem, hogy külön erre a célra rendelt kémek figyelnek rám. Megismerkedtem egy külföldi kémmel is, a ki a szállóban pinczérei alkalmazást vállalt. Oly kitűnően volt értesülve a magasabbrendű politika és a katonai ügyek részleteiről, hogy a hírszerző iroda vezérkarából való tisztnek kellett őt tartanom. Meg is könnyítette kényelmetlen helyzetemet, a hol csak tehettem.

Tőle tudtam meg, hogy a szálló alkalmazottai közül melyek a titkos rendőrök, a kiknek egyetlen feladatuk az, hogy engem megfigyeljenek, megtudják, hogy merre járok, és értesítéseiket távbeszélőn közölik a rendőrséggel. Azt tanácsolta, hogy naponta távozásom előtt, közöljem a portással, hogy hova akarok menni, még pedig a titkos rendőrök fülehallatára; ezek azonnal távbeszélőn közlik tapasztalataikat a rendőrséggel, a honnan mindenkor külön titkos rendőröket küldenek ki, hogy utamon kísérjenek.

Rövid idő múlva testvérem is a hadgyakorlatról a szállóba érkezett. Természetesen őt is azonnal felügyelet alá helyezték. Mindketten foglyok voltunk. Hogy mily komoly volt a helyzetünk, az kitűnik abból, hogy néhány nappal utóbb, hajnalban meglátogatott bennünket egy

barátunk, a ki abban az országban előkelő állást foglal el és kinek a rendőrségnél is kitűnő összekötései vannak. Azt ajánlotta, hogy szökjünk el, a míg módunkban van, és megígérte, hogy segítségünkre lesz. Az volt a tervünk, hogy egy tengeri kikötőben szállunk angol hajóra és a gőzös legénysége közé szegődve, elhagyjuk az országot.

Ez volt a terv. Megvalósítása persze nem ment egészen simán. Találtunk egy kapitányt, a ki kész volt felvenni bennünket a hajójára, ha észrevétlenül jutunk el hozzá. A szolgálatkés pinczér segítségével tudomására hoztuk a szállóbeli titkos rendőrnek, hogy meguntuk a gyanakvó felügyeletet és az egyik legközelebbi vonaton elutazunk a barátságtalan országból.

Tíz órakor bérkocsi jön értünk és csomagjainkért és ha valaki merésznélne utunkat állni, — nos, mi szabad angolok vagyunk, senkinek sincs hatalma fölöttünk, és a nagykövet és a többi nagyhatalom hadd tudja meg, hogyan bántak velünk! A titkos rendőrrel tudatták, hogy körülbelül így beszélünk, és a szegény ember, a ki nem vette észre, hogy becsapják, jelentést tett a rendőrségnek, a mely azonnal utasításokat adott, hogy a pályaudvaron, a honnan állítólag el akarunk utazni, a döntő pillanatban fogjanak el bennünket.

Beszállottunk a bérkocsiba és a megjelölt pályaudvar irányában elhajtattunk. A mikor azonban a kocsi odaért, a hol a szállóbeliek már nem láthatták, azt mondtuk a kocsisnak, hogy mégis inkább egy más pályaudvarról akarunk elutazni. A megjelölt új cél felé azonban a folyó mentén kellett haladnunk és a kompon kellett átkelnünk.

Félelemmel teli pillanatok voltak ezek. Felismertek-e bennünket útközben? Észrevették-e, hogy felültettük őket? Nyomunkban voltak-e már?

Ezekre a kérdésekre csak vállalkozásunk további során kaphattuk meg a választ. És ez a válasz, sokat jelentett számunkra: diadalt és szabadságot, — vagy öt évi fogságot; volt hát okunk arra, hogy nyugtalanok legyünk. És még se hiszem, hogy abban a perczben a lehető következmények okoztak volna nekünk gondot; gondolataink inkább azon jártak, hogyan szabadulunk meg, ha követni találnak és ismét elfognak bennünket?

A folyó partjára érkezve, kifizettük a kocsist és a kikötőhöz indultunk. Itt várt bennünket az előre megrendelt csónak. Beszállottunk és a hajó felé tartottunk, a mely a folyó közepén teljes gőzben várt arra a pillanatra, hogy megérkezzünk és azonnal felszedje horgonyát.

Ebben a döntő pillanatban testvérem oly vakmerő volt, hogy a hajóslegénnyel a viteldíj fölött vitába bocsátkozott. Hogy szabadulásunkat az utolsó pillanatban ne veszélyeztessem, kétszer annyit adtam a jó embernek, mint a mennyit kívánt. Testvérem azonban nyugodt maradt — és ezuttal neki volt igaza! Mert azáltal, hogy semmiféle félelmet nem árult el, minden gyanút elhárított. Szerencsésen megérkeztünk a hajó fedelzetére is és visszanyertük szabadságunkat.

Befejezés.

Megpróbáltam itt elmondani néhány jelentéktelen és épen nem feltűnést keltő élményt, a minők a «hírszerzőhivatal ügynökei», azaz a kémek életében hétköznapiak. Azt bizonyíttják, hogy a kémkedés épenséggel nem unalmas mesterség és, a mi izgalmas sporttá teszi, rendszerint nincsen romantika és izgalmak híján.

Ha meggondoljuk, hogy háborúban a kémek mily megbecsülhetetlen szolgálatokat tesznek hazájuknak, bizonyára el kell ismernünk, hogy az az idő, a melyet ennek a foglalkozásnak szentelnek, nem telik el haszontalanul; és habár az «ügynök», a kit elfognak, dísz és pompa nélkül tűnik is el, szívében mégis csak érzi, hogy hazájáért ép oly bátran küzdött, mint bajtársa, a ki a csatatéren lelte hősi halálát.

1931/32 4812



Háborús Irodalom

- Andrássy Gyula gróf. A jó béke céljai ^{kor.} —.40
(Olesó Könyvtár 1768—1769.)
- Andrássy Gyula gróf. Kinek bűne a háború? — 2.—
- Angyal Dávid. A világháború okai (Olesó Könyvtár 1763—1764.) —.40
- Apponyi Albert gróf. A magyar nemzet természet szerű elhelyezkedése a világpolitikában —.60
- Barabás Ábel. Harci szonettek és egyéb háborús költemények — 2.—
- Bing Ede János. A háborús Anglia. — 2.50
- Háborús előadások a budapesti kir. m. tudomány-egyetemen — 1.—
- Ruttkay Vilmos. A világháború. Német-angol versengés — 3.—
- Thallóczy Lajos. 1814—1914 (Olesó Könyvtár 1770—1771.) —.40
- Turnowsky Sándor. Három tanulmány a háborúról — 1.—
- Wekerle Sándor. A háború gazdasági következményei (Olesó Könyvtár 1766—1767.) —.40
- Wlassics Gyula. A német világpolitika (Olesó Könyvtár 1765.) —.20